

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 419

Een tegen velen.

25

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN TEGEN VELEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 203
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een beraadslaging op Scotland Yard.

Het was omstreeks acht uur in den morgen, toen het langzamerhand levendig begon te worden in het groote, grijze, sombere gebouw van het hoofdbureau van politie, in Downing Street, Scotland Yard geheeten.

In de groote wachtzaal voor de manschappen ontwaakten de agenten van politie, die bureaudienst hadden gehad, en zich gereed hadden moeten houden, om op het eerste sein uit te rukken, uit hun halven dommel.

Hol klonken de stappen van surveilleerende brigadiers in de breede gangen, die zich echter alleen in het nieuwere gedeelte bevonden, want men treft in het Lo idensche hoofdbureau, dat reeds zeer oud is, bovendien nog een groot aantal duistere, smalle gangen aan, waarvan de tegels gedeeltelijk zijn uitgesleten door de duizenden voetstappen, die ze in den loop der eeuwen gedrukt hebben.

Op de ruime, maar sombere binnenplaats met zijn hooge, doodsche muren waren de agenten van de motorbrigade bezig, hun motorrijwielen na te zien en gereed te maken voor den dienst.

Er werd dien morgen druk getelefoneerd, en een zekere zenuwachtigheid scheen zich van het personeel, van den hoogste tot den laagste, te hebben meester gemaakt.

Zooeven was de hoofdinspecteur van politie aangekomen, de heer Phileas Baxter, op een voor zijn doen zeer vroeg uur, en het was maar al te duidelijk waar te nemen, dat zijn breed, opgezet gelaat op storm stond.

Sedert eenigen tijd had de heer Baxter zijn blonden baard, waarop hij zoo trotsch was, maar dien hij lang geleden als gevolg van een eigenaardig voorval had moeten opofferen, weder laten staan, en nu wroette hij onophoudelijk met de rechterhand in dit mannelijke sieraad — volgens de ambtenaren een onbedriegelijk bewijs, dat er onweer aan de lucht was,

Reeds toen hij uit de auto stapte, en de agenten aan de deur passeerde begon hij met uitdeelen van standjes, en gaf hij deze mannen te verstaan, dat zij de volgende maal wat sneller moesten salueeren.

Een emmer in de gang achtergelaten door een nonchalante schoonmaakster was aanleiding tot een

nieuwe uitbarsting, toen de hoofdinspecteur tegen dit voorwerp schopte met zijn pas gepoetste schoenen.

En op den weg van de voordeur naar zijn bureau was er reeds genoeg voorgevallen om den politie-beambten de overtuiging bij te brengen, dat zij er dien dag verstandig aan zouden doen, hun chef zooveel mogelijk uit den weg te gaan.

Toen Baxter zijn bureau binnentrad, zat daar slechts een enkel persoon, een man van een jaar of zestig, met een vossegezicht en sluwe, doordringende oogen, die in een hoekje van het groote vertrek druk bezig was met het overschrijven van eenige stukken.

Dat was Marholm, de secretaris van den hoofdinspecteur, zijn rechterhand, en die zelfs door zijn chef in stilte gevreesd werd wegens zijn sarcastische opmerkingen.

Marholm was even opgestaan, toen zijn superieur binnentrad, had een groot gemompeld, en had zich vervolgens weder in zijn werk verdiept.

Baxter keek een oogenblik, hoe de oude man daar bezig was, wierp met een nijdig gebaar zijn groote portefeuille van geel leder op zijn schrijfbureau, trok zijn overjas uit, hing die aan den kapstok op, en nam voor zijn bureau plaats.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, tastte met afwezigen blik naar een palissander houten kistje, en bevond dat de laatste sigaar er uit verdwenen was.

Onmiddellijk greep hij deze welkome gelegenheid aan om een rollenden vloek te uiten, en hard met de vuist op het tafelblad te slaan.

Marholm, blijkbaar aan deze uitbarstingen gewend, keek slechts even op, verschoof zijn zwaren stalen bril, en vroeg:

„Slecht geslapen, Chef?”

„Dat ook, Marholm! Miserabel geslapen! Geen oog dicht gedaan! Maar daarom vloek ik niet. Ik vloek omdat ik geen sigaren meer in het kistje vind. Wil je mij eens zeggen hoe dat komt?”

„Ik denk, omdat er niet meer in zijn, mijnheer Baxter!” antwoordde de secretaris, en zijn pen vloog opnieuw over het papier.

„Dat begrijp ik ook wel,” hernam Baxter nijdig. „Ik wil alleen maar weten, hoe het komt, dat er geen sigaren meer in zijn.”

„Vermoedelijk zult u ze allemaal wel hebben opgerookt, mijnheer Baxter!” hernam Marholm kalm, zonder zelfs van zijn werk op te zien.

Baxter wilde een ruwe opmerking maken, maar hij bedwong zich, en drukte op den knop der electrische schel, die op het blad van zijn schrijfbureau stond.

Een agent trad binnen, die een schuwen blik op het gelaat van zijn chef wierp.

„Sigaren,” beval hij barsch, terwijl hij een bankbiljet van een pond op tafel wierp.

De agent nam het papiertje haastig op, en maakte dat hij het vertrek weder uit kwam.

In afwachting van zijn sigaren klapte Baxter zijn portefeuille open en nam er de papieren uit, die zij bevatte.

Hij snuffelde ze brommend door, en schoof ze ongeduldig weer bij elkaar en wendde zich tot Marholm met de vraag:

„James Sullivan, Joe Deeb, Dorrit Evans, en de anderen zijn toch gewaarschuwd?”

„Zij zijn gewaarschuwd, mijnheer Baxter, en zij zullen wel op tijd verschijnen.”

„Kun je begrijpen, Marholm, waarom ik hen allen vanmorgen hier heb laten komen? Vermoed je de reden van deze vergadering?”

„Ik geloof van wel, mijnheer Baxter! Die reden heet John Raffles!” antwoordde Marholm lakoniek.

Het noemen alleen van dezen naam had een verbazende uitwerking op den inspecteur.

Zijn gelaat werd vuurrood, en zijn waterige blauwe oogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

Hij mishandelde zijn baard vreeselijk, en een oogenblik was het, alsof hij naar een voorwerp zocht, teneinde dit zijn secretaris naar het hoofd te kunnen werpen.

Hij uitte een langgerekten, sissenden klank, en kon eindelijk met moeite uitbrengen:

„Je hebt het geraden, Marholm! Er moet een einde aankomen aan het optreden van dien man, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken.”

„Dat is wel het grootste offer wat u zoudt kunnen brengen, mijnheer Baxter,” zeide Marholm op een toon van geveinsde bewondering.

„Die ellendige Raffles fnuikt mijn loopbaan, berderft mijn toekomst, ja hij maakt mij tot een aanfluiting! Men durft den spot met mij te drijven in verschillende bladen, en ik moet wel zeer veel benijders en vijanden hebben, want het regent ingezonden stukken in de rechtsche bladen, waarvan de schrijvers er op aan dringen, dat ik mijn post

zal worden vervangen door een ander — alsof een ander er eerder in zal slagen, om den Grooten Onbekende te vangen.”

Baxter liet deze laatste woorden van een daverenden vuistslag vergezeld gaan, en brulde:

„Ik geef het een ander te doen, om met kans en welslagen den strijd aan te binden met iemand die onzichtbaar en ontastbaar schijnt te zijn, met een verschijning, een schim, met een spooksel! Soms kom ik er toe, Marholm, om te gelooven, dat die heele John Raffles niets anders is dan een product van onze fantasie — dat hij niet werkelijk bestaat!”

„Als hij niet bestaat, mijnheer Baxter, dan schrijft hij voor een spook vrij aardige briefjes,” merkte Marholm op, met een schuin oogje naar de rechterlade van de schrijftafel van zijn chef, waarin, naar hij wist, op zijn minst een paar dozijn van die korte, spottende briefjes bewaard werden, waarmede Raffles van tijd tot tijd zijn ongelukkig slachtoffer verraste.

Baxter uitte een half gesmoorden klank van ongeduld, en hernam:

„Spooksel of niet — het gaat zoo niet langer! Eergisteren is er weer een paarlen collier ontvreemd uit het boudoir van gravin Stapleton, op een wijze, die Raffles als het ware als de dader aanwijst! Weliswaar heeft men de kamenier gearresteerd, omdat op haar een ernstige verdenking moet rusten, maar ik voor mij ben er zeker van, dat alleen John Raffles op zulk een schaamteloos, behendige wijze, dat paarlensnoer in zijn bezit heeft kunnen krijgen.”

„Hij deed het, mijnheer Baxter!” zeide Marholm kalm.

Baxter wendde met een snelle beweging het gelaat naar zijn secretaris en riep op verbaasden toon:

„Hoe kun je dat met zooveel zekerheid zeggen?”

„Omdat hij het paarlensnoer heeft teruggezonden, mijnheer Baxter!” antwoordde Marholm op denzelfden, eenigszins schorren toon, en zonder van zijn blad papier op te zien.

Baxter zette groote oogen op, en hernam:

„Je houdt mij toch niet voor den gek? Heeft hij het collier teruggezonden? Wanneer deed hij dat dan?”

„Gisterenavond, mijnheer Baxter!” antwoordde de secretaris. „Als u het rapport had doorgelezen, dat daar op uw tafel ligt, zoudt u het ook weten.”

Baxter bromde iets tusschen de tanden, greep het politie-rapport, hetwelk op zijn tafel lag, en

begon het door te lezen op de plek, waarbij Marholm reeds een uur te voren met een blauw potlood een kruisje had gezet.

Toen hij het vel papier weder neerlegde, keek hij Marholm eenigen tijd aan, en riep toen uit:

„Dat is weer juist iets voor hem! Hij stuurt een collier paarlen terug, dat zeker 5000 pond waard was, alleen omdat hij niet wil, dat men een onschuldig dienstmeisje in arrest houdt! Jawel, mijnheer hangt de gentleman uit.”

„Ik geloof, dat hij er een is, mijnheer Baxter!” hernam de secretaris rustig. „Zeker, hij is een inbreker, hij is een dief, hij heeft al voor millioenen weten bijeen te stelen op een wijze, die weinig minder dan geniaal is — maar ik heb hem nog nimmer op een daad kunnen betrappen, die niet door den beugel kon! Tegenover vrouwen gedraagt hij zich steeds ridderlijk, de zwakken vinden in hem altijd een beschermer, en onrecht duldt hij niet! Ik geloof dat er in heel wat deftige clubs vrij veel leden te vinden zijn, die het niet waardig zijn, dat Raffles met hen aan dezelfde tafel gaat zitten.”

„En dat zegt de secretaris van den hoofdinspecteur!” riep Baxter verontwaardigd uit. „Luister eens, Marholm — wanneer Raffles van zijn misdaden voor den rechter verantwoording zal moeten afleggen, dan moet hij bepaald om jou sturen, om hem te verdedigen!”

„Ik denk, dat hij dat zelf heel wat beter zal kunnen, mijnheer Baxter!” hernam Marholm rustig. „Trouwens — om verantwoording te kunnen afleggen, zou hij zich dan toch eerst moeten laten vangen — en daar ziet het nog altijd niet naar uit.”

„We zullen wel zien,” bromde de hoofdinspecteur. „Maar waar blijft nu die man met mijn sigaren?”

Juist op dat oogenblik ging de deur open, en de agent van zooeven trad binnen met een kistje sigaren, die hij voor zijn chef neerzette.

Daarop verliet hij zoo spoedig mogelijk als hij kon, het vertrek weder.

Baxter maakte het kistje met zijn zakmes open, nam er een sigaar uit, stak ze aan, en blies een paar dikke rookwolken uit.

Het genot van het geurige kruid scheen zijn humeur eenigszins te verbeteren want hij hernam op eenigszins opgewekten toon:

„Het mag zijn zooals het wil, Marholm — tenslotte zullen we hem toch wel vangen! Op den duur moeten

toch zijn middelen wel uitgeput raken en zelfs de schranderste misdadiger begaat ten slotte een of andere vergissing, die hem in de gevangenis helpt! Wat drommel, wij hebben toch bekwame detectives. En zouden zij allen niet opgewassen zijn tegen den Gentleman-Inbreker, zooals hij algemeen genoemd wordt? Dat kan ik niet aannemen, en ik wil het ook niet aannemen."

Marholm had slechts even zijn schouders opgehaald, en hernam nu:

„Ik wil u er alleen maar even aan herinneren, mijnheer Baxter, dat de strijd tegen Raffles nu reeds jaren duurt. Ik zat hier reeds, toen men van hem voor het eerst vernam, — en ik kan mij niet herinneren, dat hij meer dan twee malen in al die jaren een kleine vergissing heeft begaan — want ook hij is natuurlijk niet onfeilbaar! De beide vergissingen hebben hem zijn vrijheid gekost — maar voor slechts zeer korten duur! Wel mijnheer Baxter, uit deze zelfde kamer is Raffles ontsnapt, naar gij u wel zult herinneren, geen vol uur, nadat uw beste detective, James Sullivan, hem had weten te arresteren."

Baxter verbleekte bij deze herinnering — de herinnering aan een zijner smadelijkste nederlagen!

Geruimen tijd bleef het stil in het groote vertrek.

Toen hernam de hoofdinspecteur:

„Ik zal de laatste zijn, Marholm, om niet te erkennen, dat Raffles een zeer buitengewoon man is, dat hij beschikt over een scherp vernuft, grooten persoonlijken moed, en een taai doorzettingsvermogen! Maar — ik blijf tevens volhouden, dat zijn middelen niet onuitputtelijk zijn! Langzamerhand zullen we die middelen leeren kennen, wij zullen hem daarvoor des te beter kunnen bestrijden, en ten slotte hoop ik toch het net om hem te kunnen dicht trekken!"

Maar Marholm was blijkbaar nog niet overtuigd.

„Een net heeft mazen, mijnheer Baxter — en men kan er doorheen sluipen," zeide hij. „Gij praat van de middelen waarover Raffles beschikt — maar gij had er aan toe moeten voegen, dat de politie niets heeft, wat daarmede op een lijn kan worden

gesteld! Zeker, de politie heeft ook de beschikking over vliegmachines — snelle vliegmachines zelfs! Maar gij kunt die immers in geen geval vergelijken met het wonderlijke toestel, hetwelk Raffles zich heeft uitgevonden en vervaardigd, en dat een snelheid moet bezitten waarbij die vergeleken van onze eigen toestellen, ook van de snelste, slechts gering is te noemen! De Marine heeft duikbooten — maar Raffles heeft er ook een, zooals nog geen jaar geleden is uitgemaakt — en zij is heel wat vlugger dan de snelste van onze oorlogs-marine! Rekent gij dat voor niets? En dan zijn kunst om zich te vermommen! Hij ziet kans om zich op een enkelen dag tienmaal te verkleeden en zelfs het scherpste oog is niet in staat, het bedrog te ontdekken! Hij moet wel tien huizen hebben in Engeland, waarvan alleen in Londen drie — maar niemand weet waar die huizen liggen! Evenmin weet iemand waar Raffles zelf woont — kortom: als men hem grijpen wil, dan grijpt men altijd naast hem!"

Baxter deed een langen haal aan zijn sigaar, maar hij antwoordde niet — in den grond van zijn hart moest hij zijn secretaris wel gelijk geven.

Toch had hij zich ditmaal vast voorgenomen, alles in het werk te stellen teneinde den stoutmoedigen avonturier te vatten, en daarom had hij die bijeenkomst bevolen van zijn beste detectives teneinde te beraadslagen.

Hij zou toch wel eens willen zien, of Raffles inderdaad over zooveel macht beschikte, dat het onmogelijk was, zich van hem meester te maken!

En als hij hem ditmaal in handen kreeg, dan zou Raffles over bovennatuurlijke macht moeten beschikken, als hij weder zou ontkomen — daarop had Baxter een duren eed gedaan!

Hij wierp een blik op de groote klok, die tegenover hem aan den muur hing.

Hij wees vijf minuten voor tien.

Juist vijf minuten later ging de deur open, en een agent van politie kondigde de komst aan van de politiebeambten, welke Baxter had uitgenoodigd dien morgen met hem te beraadslagen!

HOOFDSTUK II.

De mijn wordt gelegd!

Allereerst trad Joe Deeks binnen, de wereld-vermaarde detective, die er in geslaagd was, tal van duistere zaken aan het licht te brengen, en voor wien de misdadigers een heiligen eerbied koesterden, die reeds verscheidene malen met Raffles in strijd was geweest, maar tot dusverre het onderspit had moeten delven.

Deeks' gelaat stond ernstig, en zijn donkergrijze oogen keken den chef onderzoekend aan.

James Sullivan, bijna een hoofd kleiner, gedrongen van gestalte, met doordringende zwarte oogen, volgde hem op den voet, in gezelschap van Dorrit Evans, een zijner meestbelovende pupillen, en een der beste vrouwelijke detectives, ondanks haar jeugd, welke Scotland Yard kon aanwijzen.

Hen volgde Philip Dave, en Alfred Hunter, eveneens twee van de beste speurneuzen der politie.

Allen waren zwijgend binnengetreden.

Baxter, die was opgestaan, schraapte zijn keel, steunde met de beide handen op het blad van zijn bureau, en begon:

„Miss Evans, en gij mijne heeren, ik heb u verzocht, gezamenlijk op mijn bureau te komen, teneinde met u over de middelen te beramen, welke er toe konden leiden, de hand te leggen op John Raffles, den Gentleman-Inbreker!”

Hij hield even op, teneinde den indruk van zijn woorden na te gaan, maar daar alle gezichten tegenover hem onbewegelijk bleven, vervolgde hij:

„Gij begrijpt wel, dat het zoo niet langer kan voortduren! Ieder van u heeft reeds verscheidene malen tegenover Raffles gestaan, en ofschoon niemand aan uw bekwaamheid en aan uw schrandereheid kan twifelen — gij hebt het tegen dien stoutmoedigen dief moeten afleggen! Verre van mij u hiervan een verwijt te maken! Zooals ik zoeven tegen mijn secre-

taris opmerkte: wij kunnen Raffles wel in een net trachten te vangen, maar dat net heeft mazen, en men kan er doorheen sluipen! Raffles beschikt over middelen, die wij slechts oppervlakkig kennen — kortom — wij moeten vreezen dat gij, individueel althans niet tegen hem zijt opgewassen! Maar daarentegen moeten wij gezamenlijk zoo sterk zijn, dat hij het onderspit delft.”

Baxter keek triomphantelijk rond, want hij hoorde zichzelf buitengewoon graag spreken, en hij was van oordeel, dat hij zoeven een pakkende redevoering, kernachtig en onmiddellijk op het doel afgaande, had uitgesproken.

Hij maakte een uitnoodigend gebaar, en vervolgde: „Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.”

Allen gingen zwijgend zitten.

Deeks had de lippen op elkaar geknepen, de mondhoeken waren naar beneden gezakt, en hij had zijn monocle in de rechteroogholte geklemd.

Hij leunde met zijn kin op beide handen, welke hij om den ivoren knop van zijn wandelstok had gelegd, en keek Baxter half ironisch, half nieuwsgierig aan.

Baxter, die een versche sigaar opgestoken had, liet zich achter in zijn stoel vallen, kneep zijn oogen half dicht, en begon opnieuw:

„Gij moet niet denken, dat ik voornemens ben hier in het wilde met u te praten over den man, die ons aller vijand is! Neen, ik heb u bepaalde voorstellen te doen.”

Het gelaat van Deeks klaarde op.

Hij kende zijn chef maar al te goed, en hij wist, dat hij een groot deel van zijn tijd besteedde aan praten, waar handelen zeker meer effect zou hebben gehad.

Zijn oogen begonnen te schitteren, en hij wierp

Sullivan, die tot op dit oogenblik tamelijk onverschillig had toegeluisterd, een snellen blik toe.

Baxter zag wel, dat hij de aandacht van de detectives gewekt had, en hij vervolgde dan ook op trotschen toon:

„Luister dan! Ik heb eergisteren bericht ontvangen van gravin Stounton, dat zij voornemens is, op haar landgoed dezer dagen een groot gemaskerd tuinfeest te geven, naar aanleiding van den verjaardag van haar oudste dochter, die op dien dag meerderjarig wordt. Daarbij zal zij zelve een zeer kostbaar kostuum dragen, en tevens alle familiejuweelen! Met het oog op de steeds toenemende gevallen van roof heeft zij mij verzocht, de noodige maatregelen te willen nemen, natuurlijk zoo onopzichtig mogelijk, teneinde haarzelve en haar gasten, die zich ook wel niet onbetuigd zullen laten, te vrijwaren tegen diefstal!”

Weer keek hij den kleinen kring rond, maar toen niemand iets zeide, vervolgde hij:

„Reeds hedenavond zullen de bladen het bericht bevatten omtrent dat schitterende feest! De gravin is tamelijk ijdel uitgevallen en zij heeft — wat zij liever had moeten nalaten — aan verscheidene journalisten, die haar kwamen interviewen, medegedeeld, dat zie dien avond de familiejuweelen zal dragen, tot een gezamenlijke waarde van bijna 200 000 pond sterling.”

Op dat oogenblik klonk een kreet van verbazing.

Het was Miss Evans, die hem geslaakt had.

Zij was detective — maar zij was ook vrouw, en zij begreep dus het beste wat het zeggen wilde, zich te sieren met zulk een buitengewoon groot bedrag aan kostbaarheden!

Maar Baxter ging voort:

„Wat dunkt u mijne heeren — acht gij het met mij niet waarschijnlijk, dat Raffles alles in het werk zal stellen, teneinde dien avond op het landgoed van de gravin aanwezig te zijn, om daar te pogen, zijn slag te slaan?”

„Dat is zoo goed als zeker,” antwoordde Sullivan.

„Dat wist ik wel,” riep Baxter zegevierend uit. „Welnu, in plaats van te beletten, dat hij daar kan binnendringen, door de gasten zeer nauwkeurig te controleeren, moeten wij hem de vrije hand laten.”

„O, al zou men het willen beletten — als Raffles wil, dan komt hij er, ook met de beste controle,” merkte Deeks schouderhalend op. „Op zulk een feest verschijnen natuurlijk minstens driehonderd

gasten, zoo niet meer, en voor een man als Raffles heeft het niet veel om het lijf, zich daar tusschen te mengen. Is het een gemaskerd bal?”

„Neen, alleen gecostumeerd!”

„Nu, gemaskerd of niet — hij zal er zijn, als hij er wil zijn!” kwam Deeks.

„Maar ik wensch juist niets liever!” riep Baxter uit. „Als hij daar eenmaal is, moeten er, dunkt mij, middelen te vinden zijn, om hem te ontdekken! Wij zouden moeten beginnen met aan gravin Stounton een lijst te vragen van alle gasten, die zij denkt uit te noodigen, en dan moeten wij er zorg voor dragen, dat allen, die zij zelve slechts oppervlakkig kent, zeer nauwkeurig worden gadeslagen. Zie hier nu mijn voorstel! Gij allen zult zorgen, daar te zijn — goed vermomd natuurlijk — en Miss Evans zal de rol vervullen van kamenier, waardoor het haar mogelijk zal zijn, de gravin geen oogenblik te verlaten, tot op het tijdstip, waaronder zij zich onder haar gasten begeeft.”

„Wat dat onderdeel betreft, mijnheer Baxter — dat kunt gij gerust nalaten,” riep Sullivan uit. „Raffles kent Miss Evans zeer goed van uiterlijk, en al zetten wij haar nu een blonde pruik op, hij zal haar onmiddellijk herkennen, en op zijn hoede zijn!”

Baxter trommelde een weinig ongeduldig met zijn dikke vingers op den rand van zijn bureau, en hernam toen:

„Dan moet er een andere vrouwelijke detective op af worden gezonden! Eene, die hij niet kent! Ik acht dit het beste middel, om hem nauwkeurig op de vingers te zien, zonder dat het opvalt!”

Sullivan dacht een oogenblik na, en zeide toen, na Miss Evans met zijn oog te hebben geraadpleegd.

„Ik geloof dat ik wel iemand weet, die geschikt zou zijn, mijnheer Baxter. Sedert twee maanden werkt op Scotland Yard een jonge vrouw, Miss Conny Campbell, die me uitstekend geschikt schijnt te zijn. Zij beschikt over veel persoonlijken moed, en over een buitengewone sluwheid. Zij is een uitstekende tooneelspeelster, en ik ben er zeker van, dat zij zelve niets liever zal verlangen, dan te mogen deelnemen aan de jacht op Raffles!”

„Is zij op dit oogenblik hier?”

Sullivan raadpleegde zijn horloge, en antwoordde toen:

„Ja, zij moet een half uur geleden reeds aangekomen zijn.”

Baxter drukte opnieuw op den schelknop.

Een agent trad binnen.

„Ga naar Miss Conny Campbell, en verzoek haar hier te komen!” beval de hoofdinspecteur.

De agent verwijderde zich weder, en eenige oogenblikken later trad er een jonge vrouw binnen, tusschen de 25 en 30 jaar, niet groot van gestalte, maar die klaarblijkelijk veel aan sport deed, met heldere blauwe oogen en dik blond haar.

Haar gelaat sprak van energie en haar oogen keken vrijmoedig en onbevreesd de wereld in.

Baxter had haar een oogenblik aandachtig opgenomen, en vroeg haar nu:

„Hoe lang zijt gij aan Scotland Yard verbonden, Miss?”

„Twee maanden, mijnheer Baxter! Gijzelf hebt trouwens mijn aanstelling onderteekend!”

„Dat is waar, ik had het bijna vergeten,” bromde Baxter voor zich heen. „Hoe komt het eigenlijk, dat ik u zoo weinig gezien heb?”

„Gij hebt mij eerst twee weken naar het bezette gebied in Duitschland en vervolgens naar Frankrijk gezonden, mijnheer, waar ik ruim een maand heb moeten vertoeven, in verband met den bankdiefstal te Lyon!” antwoordde Miss Campbell langs haar neus, en blijkbaar reeds gewend aan de vergeetachtigheid van haar chef.

„En ik zou er wel even aan willen herinneren, mijnheer Baxter, dat zij beide zaken tot groote voldoening van een hoofdcommissaris tot een goed einde heeft gebracht,” merkte Sullivan op.

„Jawel, jawel,” riep de hoofdinspecteur uit, alsof hij zeer goed op de hoogte was. „Ik weet er alles van! Welnu, Miss Campbell, ik heb thans een nieuwe zaak voor u, maar die waarschijnlijk heel wat meer van u zal eischen, dan die bankdiefstal te Lyon!”

Hij had zijn fletse blauwe oogen half dicht geknepen, en vervolgde nu met grooten nadruk:

„Wij zijn hier bijeengekomen, teneinde te beraadslagen over middelen om John Raffles, den Gentleman-Inbreker, zooals hij in het algemeen genoemd wordt, in handen te krijgen. En daarbij kan uw medewerking ons van grooten dienst zijn.”

Op het hooren van deze woorden waren de oogen van de vrouwelijke detective begonnen te schitteren.

Dorrit Evans was op haar toegetreten, en zeide halfluid:

„Ik gun het je van harte, Conny, maar eerlijk

gezegd — ik had wel gewild, dat het mijzelf werd opgedragen.”

„Maar waarom vraag je er dan niet om, Dorrit? Je bent toch zeker minstens even bekwaam als ik?”

„Raffles kent mij te goed — ik zou het spel aanstonds bederven! Ja, als ik mij nog kon vermommen als een oude vrouw, maar ik zou een jeugdige kamenier moeten voorstellen, en Raffles heeft nu eenmaal een buitengewoon scherp blik.”

„Hoe is het, Miss—denkt gij dat gij het aan durft?”

„Ik neem uw voorstel van harte gaarne aan, mijnheer Baxter,” antwoordde de jonge detective op levendigen toon. „Zeg mij slechts wat ik te doen heb.”

„Luister! Over eenige dagen, dat wil zeggen Vrijdag aanstaande, geeft gravin Stounton een gecostumeerd avondfeest op haar landgoed, niet ver van Londen, aan de kust.”

„Ik begrijp het al,” viel Conny Campbell den chef in de rede. „De bladen hebben gemeld, dat zij daarbij de beroemde Stounton-juweelen zal dragen en men kan het dus wel waarschijnlijk achten, dat Raffles pogingen in het werk zal stellen, om hier zijn slag te slaan. Dergelijke ondernemingen zijn juist iets voor hem, dat is algemeen bekend.”

„Weet gij, waar het landgoed ligt?”

„Neen, mijnheer Baxter.”

„Dan zal ik het u mededeelen! Gij kunt met den trein reizen naar Burnham en vandaar naar Southminster. Daar begint een breede weg, naar Bradwell en gij zult van een rijtuig of automobiel moeten gebruik maken. Het buiten ligt niet ver van de plaats, een paar kilometers ten Zuiden van Salespoint. Trouwens, iedereen in Bradwell zal u de juiste plek kunnen aanwijzen. Het is natuurlijk noodzakelijk dat gij zoo spoedig mogelijk vertrekt, teneinde daar de omgeving goed te leeren kennen, en u met gravin Stounton in verbinding te stellen.”

„Is zij reeds gewaarschuwd?”

„Neen, maar ik zal haar onmiddellijk schrijven, om haar op uw komst voor te bereiden, zoodat zij op de hoogte is gesteld.”

„Wat moet ik daar doen — wat is mijn taak?”

„Wel, gij zult daar de rol vervullen van kamenier. Op die wijze zult gij steeds in de nabijheid van de gravin kunnen zijn, en goed acht kunnen geven op hetgeen er in huis voorvalt.”

„Zal ik er alleen zijn?”

„Nee, de heeren Deeks, Sullivan, Dave en Hunter zullen zich daar tegelijkertijd heen begeven, niet samen evenwel, maar een voor een, want Raffles is een sluwe vos, en dergelijke „samenscholingen” zouden zijn argwaan wel eens kunnen wekken.”

„Hoeveel gasten komen er?”

„Men rekent, op ongeveer 300.”

„De vier heeren zullen natuurlijk vermomd zijn?”

„Dat spreekt vanzelf! Raffles kent hen allen, en wij zouden aanstonds evengoed de zaak kunnen opgeven, dan bijvoorbeeld Joe Deeks zooals hij daar zit naar Bradwell te sturen! Raffles zou hem op een uur afstand bemerken en zijn plannen laten varen.”

„Dat weet ik nog zoo zeker niet, mijnheer Baxter,” liet de beroemde detective zich op grimmigen toon hooren. „Al kost het mij moeite om het te bekennen, Raffles heeft al eenige malen als het ware onder mijn neus een brutale inbraak gepleegd, terwijl hij drommels goed wist wie ik was! Intusschen hoop ik mij zoodanig te kunnen vermommen, dat hij mij niet zal ontdekken! Ik zal tuinman, staljongen, landarbeider of iets dergelijks worden!”

„Dan geloof ik, dat wij verder niets te bepraten hebben,” riep Baxter uit. „Het overige kunt ge wel onder elkander afspreken. De bijzonderheden laat ik geheel aan u over! Gij zult daar ter plaatse de omstandigheden beter kunnen beoordeelen, dan ik het hier kan, en dienovereenkomstig handelen. Het is natuurlijk mogelijk, dat Raffles niet alleen komt, maar dat hij ook vergezeld is van een of meer helpers — en dan moet gij natuurlijk trachten ook hen in handen te krijgen. Op kosten behoef gij in het geheel niet te zien — ditmaal moeten wij tot iederen prijs den Grooten Onbekende in handen zien te krijgen.”

Joe Deeks was opgestaan, en zeide:

„Aan ons zal het niet liggen, mijnheer Baxter, en ik verzeker u dat wij al het mogelijke in het werk zullen stellen om hem te vatten. Maar daarvoor is een ding volstrekt noodzakelijk.”

„En dat is?” vroeg Baxter, die zijn wenkbrauwen alweer gefronst had.

„Dat is, dat Raffles inderdad het gecostumeerde avondfeest van gravin Stounton bezoekt,” antwoordde de beroemde detective.

Het beste merk cigarettten is
Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Op het landgoed.

Denzelfden middag omstreeks drie uur stapte Miss Campbell uit de auto, welke de gravin had gezonden, en die haar van Southminster was komen halen.

Een groot gedeelte van den dag waren er telegrammen gewisseld tusschen Scotland Yard en „Primrose Hall”, het buiten van gravin Stounton, en alles was thans goed geregeld.

De jonge detective had zeer van den rit genoten, die haar door een der fraaiste gedeelten van het graafschap Essex had gevoerd, steeds hooger, totdat de auto eindelijk stilhield op een paar mijlen van de kust, niet ver van de Blackwater Rivier, die hier het voorkomen heeft van een lang uitgerekte baai, welke diep landwaarts binnendringt.

De dorpen zijn hier niet zeer talrijk, en steden van eenigen omvang vindt men in 't geheel niet hier.

Wel treft men er tamelijk veel villa's en buitens aan, want, zooals gezegd, de streek is hier zeer schoon, en rijk aan mooie plekjes.

De auto had stilgehouden voor een breed terras van een zeer fraai huis, dateerende uit het midden van de 18e eeuw, hetwelk sedert dien tijd toebehoorde aan het grafelijk geslacht der Stountons.

Niet zoodra was Miss Campbell uitgestapt, of uit een der openstaande raamdeuren, die op het terras uitkwamen, trad haar een oude, zeer lange en vrij magere dame tegemoet, die zich aan haar voorstelde als gravin Eleonore Stounton.

De oude dame liet den scherpen blik van haar zwarte oogen over het gelaat van de vrouwelijke detective dwalen, en vroeg nadat de eerste beleefdheidsphrase gewisseld waren:

„Gij kunt mij toch wel de noodige papieren toonen, waaruit uw identiteit blijkt?”

„Dat spreekt van zelf, gravin,” antwoordde Conny Campbell glimlachend.

Zij opende haar handtasch, nam er haar aanstelling uit, benevens een paar van de door de gravin zelve verzonden telegrammen, en liet die de oude dame lezen.

De gravin bekeek ze nauwkeurig, stelde ze haar toen weder ter hand, en zeide:

„Ik wil u niet verhehlen, Miss Campbell, dat ik vrij zenuwachtig ben! Een oogenblik heb ik er zelfs aan gedacht, mijn plan te laten varen, en... zekere misdadigers niet uit te tarten. Men moet nu eenmaal de kat niet op het spek binden! Ik ben echter bezweken voor den drang, door mijnheer Baxter op mij uitgeoefend, en ik ben er ook zeker van, dat er niets gebeuren zal, nu ik niet minder dan vijf van de bekwaamste Londensche detectives in huis zal krijgen.”

„Is een van mijn collega's soms reeds aangekomen?”

„Nog niet! Ik verwacht mijnheer Deeks morgen pas — gij weet dat twee dagen daarna het avondfeest zal plaats vinden! En sta mij toe, u zelf naar uw kamer te brengen.”

„Een oogenblik, gravin!” riep de jonge vrouw uit. „Er zijn hier toch sedert gisteren geen vreemde personen op uw buiten gekomen?”

„Stel u gerust, alles is bij ons hetzelfde gebleven.”

„Uw bedienden weten toch niets van onze kleine comedie?”

„In het geheel niet.”

„Zooveel te beter! Het moet ook tusschen ons blijven! Wat hebt u met uw kamenier gedaan?”

„Ik heb het meisje volgens instructies van mijnheer Sullivan voor een paar dagen naar haar ouders

gezonden, en voor de overige bedienden heb ik het laten voorkomen, alsof zij ontslagen was."

"Uitmuntend! Maar dan zou het toch beter zijn, als gij mij mijn kamer liet wijzen door den buttlar! Men zou wel het eens vreemd kunnen vinden, dat de vrouw des huizes zelve die taak op zich neemt."

"Gij hebt zoo waarlijk gelijk, Miss — daaraan had ik niet zoo spoedig gedacht," hernam gravin Stounton. "Dan zal ik Hobbs, onzen buttlar, last geven, dat hij u naar uw kamer brengt. Gij kunt vervolgens op uw gemak de inrichting van het geheele huis bestudeeren, en als het noodig is ook den omtrek. Maar wacht — laat ik u eerst even voorstellen aan mijn zoon, die juist gisteren met een week verlof is overgekomen! Hij is bij de Garde, moet u weten."

Over het grasveld naderde een jongeman, even lang en mager als zijn moeder, en in een wit flanel tennispak gekleed, met roodblond haar, dat op de kruin, ondanks zijn jeugdigen leeftijd, reeds begon te dunnen.

Hij bleef voor de beide dames staan, en wendde zich toen tot zijn moeder met de vraag, op geaffecteerden toon uitgesproken:

"Dit is Miss Campbell zeker, de bevallige helpster in kwestie, die dien leelijken Raffles moet vangen, mama?"

"Dit is Miss Campbell, jongen! Een van de knapste detectives van Scotland Yard. Dit is mijn zoon Arthur, Miss."

De beide jongelieden bogen voor elkander, en Arthur vroeg aanstonds:

"Tennist u, Miss Campbell?"

"Ik tennis wel, mijnheer," antwoordde de jonge detective glimlachend, „maar ik geloof niet, dat ik daarvoor hier gekomen ben?"

"Maar zoodra u Raffles gevangen hebt, zult u toch wel een partijtje met mij spelen?" hernam Arthur met zijn krakende stem.

"Als het zoover is, mijnheer — dan zullen wij verder zien," antwoordde de jonge vrouw lachend.

De gravin had intusschen Hobbs naderbij gewenkt, die juist door de groote zaal liep, waartoe de raamdeuren behoorden, en gaf hem bevel, de nieuwe kamenier naar haar kamer te brengen.

Conny Campbell nam met een bevalligen hoofdknik voorloopig afscheid van de gravin en haar zoon, en volgde Hobbs op den voet, die haar valies droeg.

De jonge luitenant van de Garde keek de jonge

vrouw na, zoover hij haar kon volgen, en zeide toen, met een tinteling in zijn licht blauwe oogen:

"Een drommels mooi meisje, mama."

"Foei jongen, dat mag je niet zeggen," zei de gravin op bestraffenden toon, maar zij lachte, terwijl zij dreigend den vinger naar haar zoon ophief. „Zij is een detective, en ik verbied je, om grapjes met haar te maken, versta je? Het geldt hier een ernstige zaak — zij moet trachten, dien onbeschaamden Raffles te vangen, voor het geval dat hij in mocht slagen, hier binnen te dringen."

"Men kan het aangename met het nuttige verbinden, mama," merkte Arthur wijsgeerig op.

En in zichzelf nam hij zich voor, de mooie Londensche detective eens wat nader te leeren kennen...

Conny Campbell had intusschen het kamertje bereikt, dat haar als tijdelijk verblijf werd aangewezen, en had, na Hobbs te hebben weggezonden, haar valies ontpakt.

Zij trok aanstonds het kokette kamenierscostuumpje aan, dat haar zeer flatteerde, zette het witte mutsje op de krullende lokken, en verliet toen haar kamer, teneinde een rondgang in het groote huis te doen, want zij begreep wel, dat een grondige kennis van de plaatselijke omstandigheden in dit bijzondere geval volstrekt onmisbaar was.

En hoewel het huis zeer groot was, zoo kende de detective het toch binnen een uur op haar duimpje. — Zij wist de ligging van alle vertrekken, er was geen deur of zij wist waar die heen voerde, en de talrijke gangen hadden voor haar geen geheim meer.

Na het huis kwam de naaste omgeving aan de beurt.

Het buiten lag ongeveer in het midden van een groot park, bij uitstek geschikt om er schitterende avondfeesten te geven, met een paar schilderachtige vijvers, kunstmatig, dicht begroeide heuvels, fraaie boompertijen, dicht begroeide laantjes en open plekken om er te picnicken, of languit zonder iets te doen, in het gras te liggen.

Dwars door het park stroomde een klein riviertje, niet veel meer dan een beek, maar dan toch bevaarbaar voor roeiboeten en niet al te groote motorbootjes.

Zelfs was er een met groote kosten aangelegde waterval te vinden, die van een hoogte van ruim 5 meter in dit riviertje neerplaste.

Het buiten lag omstreeks een kwartier loopens van de kust, die hier tamelijk steil in zee afdaalde.

Wanneer de vloed op zijn hoogst was, klotsten

de golven zelfs tegen den voet van de rotsen, en was het onmogelijk langs het strand te wandelen.

Hier en daar was een smal pad in de rotsen uitgehouwen, dat naar den top van den heuvel voerde, waarop het buiten lag.

Meer landwaarts strekten zich sappige weiden uit, waarop talrijke koeien graasden, graanakkers en moestuinen, en dat alles behoorde aan graaf Stounton, een der rijkste mannen in den omstreken.

Het was omstreeks vijf uur in den middag, toen Conny Campbell van haar onderzoekingsstocht terugkeerde, een weinig vermoeid, maar met een verhoogde kleur door het lange loopen in de buitenlucht.

Toen zij het midden eener kleine laan bereikt had, die naar de achterzijde van het huis voerde, trad haar plotseling Arthur Stounton in den weg.

„Wel, Miss, hoe bevalt u ons huisje?” vroeg hij, met een beminlijken grijns om zijn dikke lippen.

„Het is heel mooi, mijnheer,” antwoordde de detective. „Als ik niet was wie ik ben, dan zou ik u dit bezit kunnen benijden.”

„Gij behoeft niemand iets te benijden, Miss — daartoe zijt ge te bevallig!” hernam Arthur, en hij deed een greep naar de rechterhand van de jonge vrouw.

Maar deze had haar hand bijtijds achter den rug in veiligheid gebracht en zeide op koelen toon, terwijl zij den jongen man met haar blauwe oogen rustig aankeek:

„Ik ben niet zeer gesteld op complimenten, mijnheer Stounton, laat ik u dat maar aanstonds zeggen! Ik kom hier om mijn plicht te doen, en gij zult toch zeker niet te kort willen schieten in eerbied jegens een jong meisje, dat op dit oogenblik de gast van uw moeder is.”

Arthur had zijn rosblonde wenkbrauwen hoog opgetrokken, en zeide nu:

„Maar, Miss, ik bedoelde niets kwaads! Ik wilde slechts goede vrienden met u worden! Wilt gij mij de hand niet reiken?”

„Die heb ik nooit aan een gentleman geweigerd,” zeide Miss Campbell.

En met deze woorden stak zij den jongen man met een gul gebaar de hand toe.

Deze had die hand gegrepen, en wilde haar aan zijn lippen brengen, maar aanstonds trok de jonge detective haar hand weder terug, en zeide op bestraffenden toon:

„Gij wilt misbruik maken, mijnheer Arthur! Dat is niet aardig van u.”

„Maar waarom zijt ge dan ook zoo bevallig?” riep Arthur uit, terwijl hij een stap op de jonge vrouw toedeed. „Gij moogt iemand niet in verzoeking brengen, om buiten de schreef te gaan.”

Hij was weder een stap op de jonge detective toegetreden, en wilde nu naar beide handen grijpen.

Maar op ijskouden toon zeide zij:

„Ik zal u moeten verzoeken, mij met rust te laten, mijnheer Stounton. Gij kent mij pas zeer kort, en gij schijnt reeds te vergeten, wie gij voor hebt.”

„Ik heb het mooiste meisje van de wereld voor mij, en gij moogt er over denken hoe gij wilt — maar gij moet mij een kus geven.”

En met deze woorden wilde hij de jonge vrouw omvatten.

Maar een ondeelbaar oogenblik later tuimelde hij suizebollend terzijde.

Conny Campbell had haar rechterhand opgeheven, en daarmede den jongen luitenant zoo krachtig op de wang geraakt, dat er eensklaps een vuurroode plek zichtbaar werd, daar, waar de gespierde hand het gelaat had getroffen.

En niet alleen werd de wang rood — zij zwol ook zienderoog op!

De jonge man was door dit optreden aanvankelijk totaal verbluft, zoodat hij geen geluid kon uitbrengen.

Hij was tegen een dikken eik aan getuimeld, steunde daartegen met de rechterhand, terwijl hij met de linkerhand zijn vuurroode wang bestreedde.

Door den schok was zijn monocle hem uit het oog gevlogen, en het ronde stuk glas lag nu voor hem op het pad.

Eindelijk vond hij kracht om te stamelen:

„Miss Campbell, dat is.... dat is....”

„Dat is een oorvijs, mijnheer Stounton,” vulde de detective rustig den zin aan. „En ik zal u er telkens opnieuw een moeten geven, wanneer gij het weder waagt mij aan te raken. Denkt gij werkelijk, dat gij u maar alles kunt veroorloven, omdat gij de erfgenaam van een adellijken titel en van een zeer groot fortuin zijt? Omdat gij officier zijt, en ik maar detective? Dan vergist gij u toch degelijk! En ik zal genoodzaakt zijn, om u dat te toonen telkens wanneer gij dat mocht vergeten.”

En met deze woorden ging de jonge vrouw hem

voorbij, met hoog opgericht hoofd, en waardig als een vorstin.

Arthur keek haar na, waarbij zijn steeds zwellende wang hem niet weinig ongemak veroorzaakte, daar hij er overheen moest zien, en bromde voor zich heen, terwijl hij zijn vuist balde:

„Dat zal ik je betaald zetten, feeks! Je hebt veel kracht in je lieve handjes — maar er moet heel wat gebeuren, voor een Stounton zich ongestraft in het gelaat laat slaan, al is het dan door een mooie vrouw.”

En met deze woorden begaf Arthur zich naar het huis, vloekend, en zijn tomaatroode wang nu en dan bevoelend.

In de groote vestibule liep hij juist zijn moeder in de armen.

„Groote hemel, jongen, wat is er met jou gebeurd?” riep de gravin verschrikt uit, terwijl zij de handen van verbazing in elkander sloeg.

„Het heeft niemendal om het lijf, mama — een wesp heeft mij gestoken!” bromde Arthur. „Let er maar niet op — ik denk dat het vanzelf wel weer zal overgaan.”

Intusschen had Conny Campbell zich weder naar haar kamer begeven teneinde zich wat op te knappen, en vervolgens begaf zij zich naar het boudoir van gravin Stounton.

Een oogenblik daarna zou deze zich voor het diner gaan kleeden.

De gravin trad binnen, knikte de detective toe, en opende een groote kast, die vol hing met prachtige toiletten.

„Wat zeg je daar wel van, kindlief?” vroeg zij, genietende van de bewondering der jonge vrouw die ondanks haar beroep haar echt vrouwelijke hoedanigheden niet scheen te hebben verloren.

„Prachtig, gravin — een weelde voor het oog!” antwoordde Conny Campbell, terwijl zij haar vingers over de glanzende zijde en het kostbare fluweel liet glijden.

„Ik zal vanavond de groenzijden japon maar eens aandoen! Geloof u niet dat die mij goed zal staan?”

„Ik ben overtuigd, dat bij uw tint letterlijk alle kleuren goed zullen staan, gravin.”

„O, wat een kleine diplomate,” riep de gravin gestreeld uit, terwijl zij haar japon begon loste knopen.

Maar middenin hield zij op, en riep uit:

„Dat is waar ook — ik vergat heelemaal dat u geen echte kamenier bent! Denkt u dat u mij zoudt kunnen kleeden?”

„Ik zou in ieder geval de haakjes kunnen dicht maken, gravin,” antwoordde de detective glimlachend.

HOOFDSTUK IV.

Eerste schermutselingen.

De gravin liet een kort lachje hooren, en merkte toen op:

„Het is wel niet veel, maar het is toch iets.”

En gravin Stounton ging voort met het losknoopen van haar japon, terwijl Conny Campbell de groote kast opende, bijna een vertrek op zichzelf, waarin, keurig naast elkander gerangschikt, de costbare costuums van de vrouw des huizes waren opgehangen.

Zij nam er de groene japon uit, legde die behoedzaam op de sofa neder, en wendde zich bescheiden af, todat zij aan het ritselen van de zijde hoorde dat de gravin zich in de zoo geliefde groene zijde japon had gehuld.

Zij keerde zich af van het groote raam, waardoor zij naar het park had gekeken, dat zich ver om het huis uitstreckte, en begaf zich nu weder naar de gravin, teneinde haar behulpzaam te zijn bij het dichtmaken van haar corsage.

Gravin Stounton had voor den grooten spiegel plaats genomen, die in een hoek van het vertrek was geplaatst, en bekeek zichzelf vol ijdelheid in het spiegelglas.

„Vindt u dat ik er goed uitzie, Miss Campbell?”

„Voortreffelijk, gravin,” antwoordde de kamenier.

„Ik zou u er echter wel aan willen herinneren, dat ik nu niet Miss Campbell ben, maar uw kamenier. Zelfs als wij alleen zijn, zult gij goeddoen, mij bij een of anderen voornaam te noemen — dan vergeet gij het niet, als het gewichtige oogenblik is aangebroken.”

„Dan zal ik u Tilly noemen — zoo heette ook de kamenier, die voor u haar plaats heeft moeten inruimen! En zeg mij nu eens, Tilly, of gij het zelf wel geloofd dat Raffles hier zijn opwachting zal komen maken, om mij over twee dagen mijn juweelen te ontstelen?”

„Met zekerheid kan niemand iets zeggen, gravin,” antwoordde de jeugdige detective ontwijkend — „maar als gij mijn persoonlijke meening weten wilt, ik ben er overtuigd van, dat hij komen zal.”

„Maar dat is verschrikkelijk, Tilly!” riep de gravin op wanhopigen toon. „Geloofd gij dat vijf detectives voldoende zullen zijn, om hem te vatten?”

„Ik zou mij zelve te kort doen in mijn beroepseer, gravin, als ik hierop ontkennend antwoordde,” gaf Conny Campbell te kennen. „Ik hoop, dat vijf van onze beste mannen voldoende zullen zijn, dat is alles wat ik zeggen kan! En wilt gij mij nu op uw beurt veroorloven, u een vraag te stellen?”

„Dat spreekt vanzelf, kindlief,” antwoordde de gravin. „Vraag slechts.”

„Hebt gij de juweelen reeds in huis? Ik bedoel, zijn zij veilig in uw brandkast weggeborgen?”

„Neen! Dat heb ik niet durven wagen,” antwoordde de gravin. „Op het oogenblik zijn zij nog bij onzen juwelier te Londen.”

„Zijn naam?” vroeg Miss Campbell.

„Jacob Sternheim.”

„Die in het Strand woont?”

„Dezelfde.”

„Nu, daar zijn zij zeker veilig geborgen,” meende de detective. „Ik geloof zelfs, dat Raffles geen kans zou zien, al was het maar voor een penny, bij Sternheim weg te halen. Zijn Safe is immers minstens even veilig als die van de Bank van Engeland! Mag ik vragen of daar al uw juweelen zijn?”

„Neen, alleen de befaamde familiejuweelen. De dingen die ik gewoonlijk draag bij kleine feesten, bewaar ik altijd zelf.”

„Hier in uw eigen kamer?”

„Ja, in een cassette, die ik in de kleine secretaire

bewaar, welke gij daarginds in dien hoek ziet staan! Maar waarom vraagt gij mij dat?"

„Omdat een goed detective alles moet weten, gravin!" antwoordde Conny Campbell kortaf. „Ik behoef u zeker niet te vragen, of die juweelen veel minder waard zijn dan de familiekleinoodiën?"

„Dat spreekt vanzelf! Maar ik kan u toch verzekeren, dat zij te samen minstens 14 000 pond sterling waard zijn!"

„Een zeer respectabel bedrag, gravin," hernam de detective droogjes. „En ik weet niet af gij er wel verstandig aan doet, die zaken te bewaren in een secretaire, die, naar ik zie, tamelijk dicht bij het raam staat."

„Maar mijn personeel is volkomen betrouwbaar, Tilly!" riep de gravin uit, toch eenigszins verschrikt door de mededeeling van de detective.

„Dat is wel mogelijk, gravin, maar men mag niemand in verleiding brengen," hernam Conny Campbell schouderophalend. „Ik moet intusschen bekenen, dat ik niet goed zou weten, waar gij ze anders zoudt moeten laten! Apropos, heeft uw echtgenoot een brandkast?"

„Zeker, op zijn werkkamer."

„Waarom bewaart gij uw juweelen daar dan eigenlijk niet in?"

„Omdat dat veel te lastig zou zijn! Ik zou dan telkens genooddaakt zijn, hem den sleutel van de brandkast te vragen, als ik een ring, oorhangers of een broche wilde aandoen."

„Dat is tenminste een geldige reden, gravin," hernam de detective glimlachend. „Maar nu Raffles hier misschien reeds in de buurt rondzwerft en daar het bekend is, dat hij liefst zooveel mogelijk steelt, zou ik u dringend aanraden deze laatste twee dagen uw juweelen in de brandkast van mijnheer uw echtgenoot te doen sluiten! Gij gebruikt ze immers niet meer voor het gecostumeerde feest?"

„Neen."

„Welnu, geef mij dan het kistje, waarin gij de juweelen bewaart, dan zal ik ze zelf even naar den graaf brengen, met het verzoek, ze een plaatsje in zijn brandkast te gunnen."

„Dat is een uitstekend denkbeeld, Tilly," riep de gravin uit. „Gij hebt mij waarlijk een weinig aan het schrikken gemaakt."

Gravin Stounton was reeds op het kleine meubel togetreden, na een klein bosje sleutels uit een sier-

lijk sleutelmandje te hebben genomen, opende de klep van de secretaire, en nam uit een tamelijk groot vak een fraai ebbenhouten kistje, met ivoor ingelegd.

Zij overhandigde het aan de detective, die haar met haar blikken gevolgd had, en die nu vroeg:

„Het kistje is immers goed gesloten?"

„O ja, daar kunt gij zeker van zijn."

„Dan ga ik het spoedig aan den graaf brengen — gij denkt toch wel dat ik hem in zijn werkkamer zal kunnen vinden?"

„Ja, daar zit hij meestal als het tegen etenstijd loopt, en als wij buiten zijn. Apropos — gij dineert zeker niet bij ons aan tafel?"

Conny Campbell keek de gravin met verbaasde oogen aan en riep toen uit:

„Dat zou inderdaad wel wat heel dwaas staan tegenover de andere bedienden, natuurlijk eet ik in de keuken! Wanneer gij mij echter voor het een of ander noodig hebt, behoeft gij slechts om mij te schellen."

En met deze woorden verliet de detective het boudoir.

Eenige minuten later trad zij de werkkamer binnen van den heer des huizes, die zijn werkkamer op dit oogenblik gebruikte, teneinde er een dutje te doen.

Miss Campbell moest tamelijk hard kuchen, voor de graaf wakker werd — en toen was zijn humeur niet bepaald rooskleurig te noemen.

Hij richtte zich in zijn gemakkelijken stoel op, klemde zijn lorgnet op zijn neus, en scheen eenige tijd noodig te hebben om de detective te herkennen.

„Ik ben het graaf — Miss Campbell, hier Tilly geheeten," zeide de detective glimlachend. „Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen. De gravin vraagt verlof, haar kistje met juweelen in uw brandkast te mogen bewaren, totdat het tuinfeest achter den rug is."

„Ik geloof, dat mijn vrouw wat al te bang is uitgevallen," bromde graaf Stounton, terwijl hij zich over zijn grijze snor streek. „Maar als ik er haar een plezier mee doe..."

Hij stond uit zijn gemakkelijken stoel op, en liep naar de brandkast, een klein maar stevig meubel, terwijl hij onder het loopen zijn sleutels uit zijn zak haalde.

De detective was hem gevolgd, het kistje met de beide handen dragend.

Zij zag hoe hij de deur opende, en reikte hem het kistje over, waarop zij toezag dat het een goede plaats kreeg op de bovenste plank, en hoe de deur weer gesloten werd.

„Nu heb ik mij tenminste persoonlijk kunnen overtuigen, graaf, dat de juweelen van de gravin veilig en wel zijn opgeborgen in uw brandkast!” zeide de detective glimlachend. „Gij moogt het overdreven voorzichtig noemen, wanneer men het met John Raffles te doen krijgt, dan kan men niet voorzichtig genoeg zijn.”

Zij maakte een bevallige nijging voor den brommerigen ouden heer, en verliet het vertrek, teneinde zich naar de kamer te begeven, naast de keuken gelegen, en waar de bedienden gemeenschappelijk den maaltijd gebruiken.

Miss Campbell had reeds met alle bedienden kennis gemaakt, en zij was heel zeker, dat zich onder hen geen zwart schaap bevond....

Omstreeks half negen belde de gravin, teneinde de gewaande kamenier bij zich te laten komen.

„Ik hoop, dat gij goed gedineerd hebt, Miss.... ik bedoel Tilly?” vroeg zij, zoodra de jonge vrouw was binnengetreden.

„Uitstekend, gravin! Ik kan niet anders zeggen — uwe bedienden hebben zich niet te beklagen.”

„Ik heb u hier laten komen, Tilly, teneinde u mede te deelen, dat ik zooveel een telegram ontvangen heb van mijnheer Deeks, waarin hij mij meldt, dat hijzelf, mijnheer Sullivan en uw twee andere collega's morgen persoonlijk mijn familiédiamanten bij Sternheim zullen gaan halen, en hierheen zullen brengen.”

„Ah,” was alles wat Miss Campbell zeide.

„Vindt gij het geen goed plan?”

„Ik zou het zelf hebben aangeraden, gravin, als men het mij gevraagd had,” antwoordde de jonge detective. „Het is mij alleen niet zeer duidelijk, hoe Jacob Sternheim die kostbare juweelen, die een zeer groot fortuin vertegenwoordigen, zal afgeven, zonder dat gij hem daartoe uitdrukkelijk opdracht hebt gegeven.”

„Maar hij weet van de zaak af,” riep de gravin eenigszins verwonderd. „Wist gij dat dan niet?”

„Men heeft mij niet van alles op de hoogte gesteld,” antwoordde Miss Campbell.

„Welnu dan, ik heb reeds eenige dagen geleden, toen het plan bij mij rees, om den heer Baxter te verzoeken, mij eenige detectives af te staan, met Stern-

heim en den hoofdinspecteur in persoon afgesproken, dat hij mijn juweelen moest afstaan aan vier detectives, die Baxter persoonlijk bij hem zou introduceeren, maar ook aan niemand anders! Dat acht gij het toch niet gevaarlijk.”

„Het is een uitstekend plan, gravin,” antwoordde Miss Campbell. „Raffles vermomt zich voortreffelijk — maar om zichzelf in vieren te deelen, en ieder deel de rol van een man te laten vervullen — daartoe zal hij toch geen kans zien!”

„Dat geloof ik ook,” riep de gravin zegevierend uit.

„Hoe laat verwacht gij mijn collega's morgen?”

„Met den trein van vier uur.”

„Dan wilt gij mij nu misschien wel veroorloven, gravin, nog eens een kijkje in den omtrek te gaan nemen, teneinde mij persoonlijk te overtuigen, dat er geen verdachte personen om het huis sluipen?”

„Ik laat u volkomen de vrijheid, Tilly, om alles te doen wat gij goed acht, in het belang van de zaak! Denk er om, dat wij ons hier buiten om uiterlijk half elf ter ruste begeven.”

„Ik zal het niet vergeten, gravin, en zorgen, dat ik op dat uur weder binnenshuis ben.”

Tien minuten later verliet Miss Campbell, een lange donkergekleurde mantel over haar kamenierspakje, het groote landhuis aan de achterzijde.

Zij ging haastig het park in, maar zij had nog geen tweehonderd schreden gedaan, of zij stond stil.

Achter haar hadden voetstappen het grint doen kraken, ofschoon dit blijkbaar niet de bedoeling was van dengene, die daar achter haar had geloopt.

Miss Campbell wendde snel het hoofd om en zag in de duisternis een gedaante naderen.

Even later herkende zij haar.

Het was Arthur Stounton!

„Goeden avond, Miss!” riep de millionairszoon op gewild vroolijken toon. „Gij ziet wel, dat ik vergevensgezind ben, en geen kwaad met kwaad vergeld!”

„Niet?” riep de detective met toornige stem.

„En gij achtervolgt mij?”

„Foei wat een leelijk woord! Zeg liever, dat ik door u word aangetrokken zooals de magneet door het ijzer! Ik volg trouw uw voetspoor, gedreven door een gevoel dat sterker is dan ik.”

„Volg mij dan niet verder dan tot hier, mijnheer Stounton, wat ik bidden mag,” hernam Miss Campbell, „ik ben een fatsoenlijk meisje, en als gij een gentleman zijt, dan maakt gij aanstonds rechtsom-

keert — gij schijnt nog altijd niet te weten, wie gij voor hebt! Het lust mij niet, om mij in deze duisternis in een uitgestrekt park met mij onbekende heeren af te zonderen.”

„Wat een vreeselijke woorden gebruikt gij toch!” riep Arthur Stounton op klagenden toon. „Ben ik u dan nog zoo onbekend, dat gij voor mij geen uitzondering maakt?”

Hij was dicht op haar toegetreden, en trachtte haar handen te vatten.

Maar zij trad met bliksemende oogen achteruit, en riep op bevelenden toon:

„Geen stap verder, mijnheer Stounton! Gij wilt mij toch niet noodzaken, uw eene wang wat meer in overeenstemming te brengen met de andere?”

„Gij doet er verkeerd aan mij daaraan te herinneren!” riep graaf Stounton op gesmoorden toon. „Gij zijt zeer schoon, Miss, zooals gij daar als een beleedigde vorstin tegenover mij staat — en gij zult mij nu wel toestaan wat gij mij vanmiddag hebt geweigerd.”

„Nooit!” riep de detective uit. „Vergeet gij dan geheel waarvoor ik hier ben? Laat het u dan volkomen onverschillig, dat ik ben aangesteld om de kostbare familiejuweelen van uw moeder te beschermen?”

„Laat die juweelen naar den duivel loopen,” viel Stounton op ruwen toon uit. „Er zijn vier mannen in dienst genomen om ze te beschermen — en de vrouw moest haar gedachten liever op andere, meer teedere zaken richten. Bovendien wat kan het schaden, als gij mij thans een kus geeft? Denkt gij dat Raffles daardoor de juweelen gemakkelijker in handen zal krijgen? Komaan Conny — wees niet zoo preutsch. Wij zijn hier alleen — niemand die het ziet of hoort — laat ik een kus op je volle lippen mogen drukken.”

„Ik waarschuw u voor de laatste maal, mijnheer Stounton,” riep de jonge detective dreigend. „Gij zult de gevolgen voor uw eigen rekening moeten nemen — ik laat niet met mij spotten.”

„Gij weigert mij dus dien kus?”

„Ik weiger.”

„Dan zal ik hem moeten nemen.”

En Stounton deed een paar passen vooruit, met uitgestrekte handen en zijn gelaat door hartstocht verwrongen.

Hij had nog slechts een stap behoeven te doen,

om de jonge vrouw te bereiken, maar er was iets dat hem tegen hield, en dat was de vuist van de jonge detective, die hem met weergalooze vlugheid en kracht op de kaak trof.

De jonge man liet een dof gekreun hooren, zwaaide even als een beschonkene heen en weer, en stortte toen ter aarde, waar hij stil bleef liggen.

Miss Campbell wierp een minachtenden blik op hem, haalde de schouders op en verwijderde zich haastig van de plek.

Zij liep nog bijna een kwartier door, en bereikte toen een smalle, weinig gebruikten grintweg, die dwars over het landgoed liep, en die, hoewel eveneens toebehoorende aan de Stoutons, ook door het publiek gebruikt mocht worden.

Zij stond een oogenblik stil, scheen met de grootste aandacht te luisteren, stak toen de twee voorste vingers van de rechterhand in den mond, en liet een eigenaardig zacht gefluit hooren, dat klonk als de roep van een nachtegaal.

Bijna dadelijk daarna werd het sein op dezelfde wijze beantwoord, van niet verren afstand, en eenige minuten later trad eensklaps uit het struikgewas op den weg een man op, die even spiedend rondkeek, op de detective toetrad, haar krachtig de hand schudde, en toen op fluisterenden toon vroeg:

„Gaat alles goed, Charly?”

„Alles loopt op rolletjes, Raffles! Laat ik je, bij wijze van kleine afrekening, de juweelen ter waarde van 14 000 pond sterling overhandigen, die ik zoo even zoo vrij geweest ben, uit het kistje van mevrouw de gravin te nemen, terwijl ik het van haar boudoir naar de werkkamer van haar strengen gemaal bracht.”

En de gewaande detective, die niemand anders was dan Charly Brand, de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende, tilde zijn rokken hoog op, stak zijn hand in een linnen zak, die onder zijn kleeren om zijn middel bevestigd was, en overhandigde den Gentleman-Inbreker de kostbaarheden in een kleinen zijden zakdoek geknoopt.”

Raffles nam ze eenigszins aarzelend aan, woog het pakje op de hand, en vroeg toen:

„Was dat niet vrij gewaagd? Ben je er zeker van, dat zij niet meer naar die juweelen zal vragen, voor — den grooten avond?”

„Die kans is al zeer gering! En als zij er naar vraagt — dan verklaar ik eenvoudig, verondersteld natuurlijk dat zij den roof bemerkt, dat Raffles al aan het

werk is geweest, misschien om zich een weinig te oefenen! Zij zullen toch zeker geen oogenblik denken, dat Miss Campbell in dien korten tijd de juweelen kan hebben ontvreemd."

„Je denkt dus, dat ik ze zonder gevaar kan meenemen? Ik meen — zonder onze groote onderneming in gevaar te brengen?"

„Op mijn verantwoording."

„Verder nog iets te rapporteeren?"

„O ja, om te beginnen met het onaangenaamste — Arthur Stounon, de vlegel, is op mij verliefd geraakt, ik heb hem vannmiddag een dikke wang geslagen,

en geen kwartier geleden heb ik hem omver moeten boksen — er bleef mij geen andere keus over."

„Dat nieuws is inderdaad niet zeer aangenaam," hernam Raffles, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. „Had dat onmogelijk kunnen vermeden worden?"

„Neem mij niet kwalijk," riep Charly op verontwaardigenden toon. „Je kon toch zeker niet van mij vergen, dat ik mij door dien verwaanden jongen liet kussen? Dat ik rokken moet aantrekken, is al erg genoeg — maar dat ik de liefkoozingen zou moeten dulden van zoo'n kwajongen, — neen, dat gaat mijn krachten te boven."

JE Cigaretten-merk is
DUBEC 3.

HOOFDSTUK V.

Verdenking!

Raffles had zwijgend toegeluisterd, en hernam nu:
„Eigenlijk kan ik je optreden niet kwalijk nemen! Zeer waarschijnlijk zou ik in een soortelijk geval op dezelfde wijze gehandeld hebben. Ik hoop alleen, dat je hem niet al te hard geraakt hebt.”

„Ik heb de kracht van mijn slag natuurlijk niet zoo nauwkeurig kunnen afmeten, Raffles,” hernam Charly schouderophalend. „Ik raakte hem juist tegen de kin en sloeg hem tegen den grond. Ik kan het desnoods later verklaren door hem te verzekeren, dat ook de vrouwelijke detectives in het boksen geoeffend worden — wat trouwens menigmaal het geval is.”

„Wat heb je me verder mee te delen?”

„De juweelen zijn nog altijd bij Sternheim.”

„Ik was er al bang voor.”

„Maar zij worden morgen hier gebracht door de vier detectives.”

„Dat klinkt al beter! Wanneer komen zij?”

„Met den trein van vier uur.”

„Tegelijk?”

„Ja.”

„Deebs en Sullivan mogen jou in elk geval niet te zien krijgen! Je lijkt misschien in het donker een weinig op Conny Campbell — want Deebs en Sullivan kennen haar al te goed — zij zouden onmiddellijk het bedrog inzien! Je bent heel wat grooter, heel wat dikker, en de kleur van je oogen is veel donkerder.”

„Dat vreesde ik ook reeds, Raffles! Wij zullen dus een ontmoeting moeten voorkomen! Hoe? Zij zullen natuurlijk aanstonds naar mij vragen.”

„De detectives mogen je in ieder geval niet zien. Wij moeten dus een middel zoeken, om je tijdelijk te verwijderen! Welnu, het beste lijkt mij dat je voor geeft, het spoor van Raffles te hebben gevonden, en dat thans wilt volgen! Je zou desnoods een briefje

kunnen achterlaten voor je zoogenaamde collega's.”

„Dat is goed, maar eenmaal zal ik toch terug moeten keeren, tenminste wanneer het je ernst is met je plan, de familiejuweelen van de Stountons in jouw bezit te doen overgaan.”

„Ik wijzig mijn plannen nooit,” hernam Raffles koeltjes. „Natuurlijk zul je weder moeten terug keeren — maar tegen dien tijd hoop ik reeds een kleine opruiming te hebben gehouden onder de heeren detectives.”

Raffles dacht opnieuw even na, en hernam:

„Kan je te weten komen, waar de familiejuweelen bewaard zullen worden zoodra Deebs en de andere ze binnenshuis gebracht hebben?”

„Nee, maar ik vermoed, dat zij hoogstwaarschijnlijk eveneens in de brandkast van graaf Stounton geborgen zullen worden — het is de eenige betrekkelijk veilige plek in huis.”

„Bedenk, Charly, dat zij ze niet al te veilig mogen wegstoppen!” hernam Raffles glimlachend. „Het is er hen voornamelijk om te doen, mij in handen te krijgen, en zij begrijpen zeer goed, dat ik, daar ik geen toovenaar ben, van de zaak zal afzien, wanneer ik tot het inzicht kom, dat het menschelijker wijze gesproken, onmogelijk is, de familiejuweelen in handen te krijgen — Kortom — zij mogen het mij niet al te moeilijk maken.”

„Wel, het openen van die kast zal ook in het geheel niet moeilijk zijn, Raffles, al weten zij dat niet.”

„Hoezoo? Is het een oud meubel?”

„Zoo modern mogelijk en splinternieuw.”

„Staat het dan in een afgelegen gedeelte van huis.”

„Volstrekt niet.”

„Wat dan?”

„Ik ken de lettercombinatie van het slot.”

„Dat heb je kranig gedaan, mijn waarde,” zeide Raffles met schitterende oogen. „Hoe ben je daarin geslaagd?”

„Heel eenvoudig — ik heb nauwkeurig toegezien, vlak naast den graaf staande, hoe deze de deur van de safe opende, teneinde er het kistje met de juweelen in te plaatsen, dat ik hem was komen brengen.”

„Uitmunten! Indien de zaken een normaal verloop hebben, zouden we dus niets anders behoeven te doen, dan op het gunstige tijdstip het huis binnen te dringen, de kast te openen met den sleutel, dien wij natuurlijk den graaf afhandig hebben gemaakt, en de familiejuweelen er uit moeten nemen. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen, welke het noodzakelijk maken, dat we ons aan ons oorspronkelijk plan houden, namelijk, om jou de juweelen in beslag te doen nemen, zoodra je daar als kamenier de gelegenheid toe krijgt.”

„In theorie zou dat zeker het gemakkelijkste zijn!” hernam Charly peinzend. „Ik vrees echter, dat het in de praktijk wat moeilijker zal gaan — het is namelijk niet heel zeker, of ik wel ooit alleen zal zijn met de kostbare steenen! Het is integendeel wel zo logisch! De vrouw des huizes zelve zal, van het oogenblik af dat de diamanten in het huis zijn, haar kostbaar bezit zeker geen seconde uit het oog willen verliezen.”

„Handel zooals de omstandigheden het wenschelijk doen voorkomen, en waarschuw mij met het bekende sein, wanneer je mij mocht noodig hebben. Wij hebben reeds een moeilijk werk achter den rug — misschien het moeilijkste: de ontvoering van Conny Campbell, terwijl zij op reis hierheen was.”

„Waar zal ik je kunnen vinden?”

„Ik logeer steeds nog in het Hotel „De vergulde Bruinvisch” in Southminster — maar natuurlijk ben ik vannacht in de buurt van het landgoed. Ik zal mij morgen moeten vermommen, tegen het tijdstip dat Deeks en de zijnen verwacht worden.”

„Hoe denk je hem en Sullivan wel buiten gevecht te stellen?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„Dat weet ik op dit oogenblik nog niet,” antwoordde Raffles, na even te hebben nagedacht. „Ik zal echter dezen nacht nog mijn plan uitwerken — waaraan wij ons onder alle omstandigheden moeten trachten te houden! Morgenochtend vroeg zal ik je mededeelen, wat ik denk te doen.”

„Maar zij zullen tegelijkertijd komen, en dat zal

je taak er niet gemakkelijk op maken,” riep Charly eenigszins ongerust uit.

„Ongetwijfeld! Wanneer zij met zijn vieren tegelijk verschijnen, dan wordt het zelfs tamelijk lastig, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, om hier een opvoering in het klein te geven, die thans herhaaldelijk in Amerika plaats vindt, en waarbij lustig met de revolver gemaneuvreerd wordt! Ik ben niet afkeerig van het gebruik van dat wapen, maar ik gebruik het liefst alleen tegen bandieten, en verder bij wijze van dreigend argument, als alle andere beweegredenen zijn uitgeput! Trouwens, voor zulk een overval zijn wij te weinig in aantal, zelfs al zouden wij de hulp inroepen van mijn trouwen chauffeur Henderson! Wij loopen de kans, dat ik over jouw medewerking niet kan beschikken op het psychologisch oogenblik en dan zouden wij slechts met zijn beiden zijn! Nu staat Deeks er voor bekend, dat hij vrij vlug is met de revolver, en — hij schiet vrij goed! Wij moeten dus hopen, dat zij niet in gesloten gelederen zullen oprukken, zoodat het ons gemakkelijker zal vallen hen een voor een onschadelijk te maken.”

„Mag ik een opmerking maken, Raffles?”

„Laat eens hooren.”

„Ik vermoed haast, dat zij niet alle vier tegelijk zullen komen.”

„Waaruit leidt je dat af?”

„Wanneer zij werkelijk gelooven, dat John Raffles hier zijn slag zal willen slaan, dan moeten zij natuurlijk alles vermijden, wat zijn argwaan zou kunnen gaande maken! Zij weten, dat hij een zeer voorzichtig man is, en de aankomst van vier vreemde heeren, die tegelijkertijd op het buiten verschijnen, zou zeker wel in staat zijn, zijn achterdocht gaande te maken.”

„Goed geredeneerd, Charly,” hernam Raffles glimlachend. „Daaraan had ik nog niet eens gedacht! Nog iets!”

„Ja! Wanneer wij een al te groote opruiming houden onder de detectives, dan zal mevrouw Stounton bang worden, zij zal begrijpen dat er iets niet in orde is — zij zal de familiejuweelen niet op den bewusten avond durven aandoen.”

„Hm — ja,” bromde Raffles, na even te hebben nagedacht. „Dat bezwaar is niet geheel en al ongegrond! Intusschen — wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen, en wij zullen weinig kunnen uitrusten, terwijl die vier detectives voorzien zijn

van vier paar scherpe oogen, die in alle hoeken en gaten loeren."

„Terwijl zij hoogstwaarschijnlijk vermomd zijn," voegde Charly er aan toe.

Raffles maakte een onverschillig gebaar, en hernam schouderophalend:

„Dat is mijn minste zorg! Zij zullen zich al heel goed moeten vermommen als zij willen dat ik hen niet zou herkennen! Wat Sullivan betreft — hem is het met zijn diep zwarte oogen bijna onmogelijk. Hunter heeft O-beenen, die hij ook slechts met moeite kan wegmoffelen, en Dave verheugt zich in het bezit van een kolossalen neus, wel geschikt om hem in andermans zaken te steken, maar niet om aan zijn gezicht te onttrekken. Blijft dus over Joe Deeks. Ik heb mijn vijanden nooit onderschat. Ik heb hen steeds de eer gegeven die hen toekomt, en ik aarzel niet te verklaren, dat hij niet alleen een voortreffelijk detective, maar ook een uit tuitend tooneespeler is, en dat hij de kunst der vermomming bijna meester is. En in dat „bijna" zit voor hem de moeilijkheid, Charly. Een vermomming moet inderdaad, en niet bijna volkomen zijn! Zeker, gewone lieden kunnen niet door de vermomming van Deeks heenzien — maar om een Fransche uitdrukking te gebruiken: ik ben er voor betaald om het wel te kunnen! En nu zou ik, als ik jou was, den terugtocht maar eens aanvaren, anders zou je wegblijven wel eens in het oog kunnen loopen! Wat den jeugdigen Don Juan betreft — blijft hem, wat ik je bidden mag, zooveel mogelijk uit den weg, want je zou je spel geheel kunnen bederven, wanneer je bij herhaling zoo krachtig optreedt."

„Dat zal het beste zijn, Raffles," hernam Charly zuchtend. „Ik weet dat ik mij niet zal kunnen inhouden, als hij met zijn lange grijpvingers op mij toekomt! Dus tot morgen — op dezelfde plek niet-waar?"

„Op dezelfde plek."

De beide vrienden drukten elkander de hand, en een oogenblik later was Raffles onder het dichte kreupelhout verdwenen, terwijl Charly den terugweg door het park aanvaardde.

Hij kwam weder langs den weg, waar hij den jongen Stounton had neergeslagen, en liet een kort lachje hooren.

„Misschien zal dat lesje onzen vriend Stounton leeren, hoe hij zich tegenover jonge dames heeft te

gedragen, die hij ternauwernood kent!" bromde hij voor zich heen. „En nu spoedig naar huis, de orders van mevrouw de gravin vernomen, en dan naar bed — ik geloof dat het een welbestelde dag is."

Charly begaf zich aanstonds naar het vertrek, waar de gravin zich na den eten gewoonlijk ophield, een ruime tuinkamer, met een heerlijk uitzicht door de drie groote deurramen op het park en trof haar daar ook aan.

Hij verzekerde, dat hij niets bijzonders had opgemerkt, begaf zich naar het kamertje, dat hem was aangewezen, overtuigde zich nog eens van de middelen, die hem ten dienste stonden, als hij onverhoeds oest vluchten en sliep eenige oogenblikken later in.

Het was ongeveer half vijf in den middag van den volgenden dag, toen een snelle auto met een ruk stilhield voor het terras van „Primrose Hall".

Er stapten twee bejaarde heeren uit, deftig gekleed, de eene bijna spierwit van haar, de ander grijzend.

Het waren Joe Deeks en Sullivan — de helft van de afdeling detectives, die waren uitgezonden om te trachten, John Raffles in handen te krijgen.

Zij lieten zich onmiddellijk aandienen bij den graaf, en werden door dezen in zijn particuliere kamer ontvangen.

Dadelijk werd de vrouw des huizes gewaarschuwd, die een oogenblik later binnentrad.

Zij bleef verrast op den drempel van de deur staan, toen zij de beide heeren zag, en vroeg een weinig onzeker:

„De heeren Deeks en Sullivan?"

„Dij zijn wij, mevrouw," antwoordde Deeks glimlachend, en met een snelle beweging bracht hij de hand naar het hoofd, en nam de voortreffelijk nagemaakte pruik af, zoodat zijn eigen, even aan de slapen grijzend, maar voor het overige nog glanzend haar te zien kwam. „En als u dit niet voldoende is — hier heb ik mijn legitimatie van Scotland Yard — en hier zijn de familiejuweelen, die wij bij uw juwelier zijn gaan halen."

Met deze woorden sloeg Deeks den kap van zijn regenmantel terug, en toonde de kleine sterke lederen tasch, die met een smalle stalen ketting bevestigd was aan een band van hetzelfde metaal, welke om zijn pols was vastgemaakt.

Hij moest eerst dezen band losmaken, en ontsloot vervolgens de tasch met behulp van een eigenaardig gevormd sleuteltje.

Hij nam er een klein ijzeren kistje uit, sierlijk bewerkt, zette het op een rond ebbenhouten tafeltje, maakte een uitnoodigend gebaar tot de gravin, en zeide:

„Gij hebt den sleutel, gravin — overtuig u, wat ik u verzoeken mag, dat de inhoud aanwezig is.”

Ondanks zichzelf een weinig zenuwachtig, trad de gravin op het tafeltje toe, terwijl zij onder het loopen haar sleutelbos te voorschijn haalde, en ontsloot vervolgens het ijzeren kistje.

Joe Deeks en Sullivan hadden in hun veel bewogen leven van detective reeds veel kostbaarheden gezien, maar zij stonden niettemin verbaasd over den rijkdom, de schittering en de groote van de juweelen, de diamanten en de paarden, die zich thans aan hun bliken vertoonden.

Een groot aantal diamanten waren samengevoegd tot een prachtige diadeem, welke zelfs een koningin niet zouden hebben misstaan, en verder waren er kostbare oorhangers, bestaande uit peervormige saphieren, een zeer groote broche, vervaardigd uit diamanten en paarden, en schitterend in alle kleuren van den regenboog, eenige armbanden, gedreven uit het fijnste goud, waren juweeltjes van edelsmeedkunst, ringen, en ten slotte een snoer paarden van het zuiverste water.

De gravin had al deze voorwerpen een voor een uit het kistje genomen, deed ze er vervolgens weder in, en zeide:

„Het is in orde, heeren — er ontbreekt niets! Eigenlijk had ik het ook immers moeten weten! Ik ben u intusschen hartelijk dankbaar, dat u zich heeft willen belasten met de overbrenging van mijn sieraden.”

„Het had niets te beteekenen, gravin!” zeide Deeks met een hoffelijke buiging. „Ik zou u echter thans den raad willen geven, deze kostbare verzameling diamanten en paarden zoo spoedig mogelijk veilig weg te sluiten. Gij hebt natuurlijk een brandkast in huis?”

Daar de detective deze laatste vraag tot den graaf had gericht, antwoordde deze, met het hoofd naar een hoek van het vertrek wijzend:

„Daar staat zij.”

Deeks en Sullivan gingen naar de kast, bekeken

haar met het oog van den kenner, wisselden een veel-beteekenenden blik met elkander, en knikten tevreden.

„Ik maak u mijn compliment, graaf,” zeide Deeks. „Een voortreffelijk meubel, voorzien van het laatste beveiligingstoestel, en waarmede zelfs een man als Raffles heel wat moeite zou hebben.”

Sullivan had, terwijl Deeks sprak, zijn hand op de kast gelegd, die halverwege in den muur was gemetseld, en een hoogte bereikte van bijna anderhalve meter, en zeide nu:

„Van het beste nikkelstaal! Minstens een decimeter dik, extra gewapende ronde hoeken, geen naden, waar een breekijzer tusschen te zetten is, werkelijk een voortreffelijk meubel! Ik geloof u wel te mogen verklaren, dat de juweelen hierin volkomen veilig zijn, graaf! Men zou deze kast alleen met dynamiet kunnen vernielen — en ik denk dat Raffles zelfs daarvoor zou terug schrikken.”

„Gij neemt mij een pak van het hart, mijnheer Sullivan!” riep de gravin uit. „Ik zou het op prijs stellen, als gij er bij waart, dat wij het ijzeren kistje in de brandkast sloten.”

„Daartoe had ik juist verlof willen vragen, gravin,” merkte Deeks op. „Ik ben altijd graag zeker van mijn zaak — en wat ik met eigen oogen gezien heb — dat behoef ik later niet te betwijfelen.”

Reeds had graaf Stounton den sleutel in het slot gestoken, na de letterschijf op de goede combinatie te hebben gesteld en aan den knop trok hij, niet zonder moeite de zware deur naar zich toe.

Sullivan had het ijzeren kistje behulpzaam van de gravin aangenomen, en plaatste het nu op de bovenste plank, waar nog een weinig ruimte was.

„Bergt gij nog andere kostbaarheden in deze kast, ik bedoel natuurlijk behalve uw geld?” zoo wendde Deeks zich vragend tot den graaf.

„Nooit! Alleen op dit oogenblik staat er een kistje van mijn vrouw hetwelk de juweelen bevat, die zij bij kleine partijen draagt.”

Graaf Stounton had op het ebbenhouten kistje gewezen, en Deeks nam het van de plank, teneinde het snijwerk te bewonderen.

Hij draaide het kistje om en om, mompelde toen vol bewondering:

„Een buitengewoon fraai kistje, gravin! Italiaansch houtsnijwerk uit het begin van de zestiende eeuw.”

„Stelt gij belang in dergelijke dingen, mijnheer

Deebs?" vroeg de gravin lachend. „Wacht dan zal ik u ook de binnenzijde laten zien, die met een zeer fraai paneeltje beschilderd is — naar men zegt van Titiaan.”

Reeds had zij het kistje van den detective overgenomen, en plaatste het nu op de kleine ronde tafel.

Zij stak den sleutel in het slot, sloeg het deksel terug, wierp een blik in het kistje — en slaakte een luiden gil, terwijl zij met doodsbleek gelaat terugdeinsde.

„Wat is er, gravin?" vroeg Sullivan, terwijl hij verschrikt op haar toetrad.

„Bestolen!" riep de gravin op heeschen toon. „Mijn juweelen zijn gestolen.”

„Maar het kistje rammelde, toen ik het heen en weer bewoog!" merkte Sullivan op, zeer opgewonden voor zijn doen.

„Weet gij wat er rammelde?" riep de gravin op wanhopigen, snijdenden toon, „pennystukken, spijkers en stukjes glas.”

Deebs trad naderbij en wierp een blik in het kistje.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking gekregen.

Hij nam het kistje op, overtuigde zich dat de inhoud inderdaad alleen bestond uit voorwerpen, welke de gravin had opgesomd, en tevens dat het fijne paneeltje zorgvuldig beschermd was door een stukje carton, dat in het deksel was geklemd, tusschen de opstaande randen daarvan.

Nu barstte graaf Stounton uit:

„Wat moet dat beteekenen? Hoe is zoo iets mogelijk? We zullen hier toch niet met een grap te doen hebben?"

„Indien het een grap is, graaf — dan is het een heel eigenaardige en ook een heel kostbare," zeide Sullivan op ernstigen toon.

Deebs had het kistje van zijn inhoud geledigd, en vroeg nu:

„Gij herkent dit kistje natuurlijk als uw eigendom, gravin?"

„Het is sedert mijn meisjesjaren in mijn bezit geweest, mijnheer Deebs!" antwoordde de gravin, die van verontwaardiging bijna niet kon spreken.

„Hebt gij zelf dit carton in het deksel gemaakt?"

„Ik zie het vandaag voor het eerst.”

„Dan heeft de dief het er in gebracht — zeker een kunstzinnig man, die bevreesd was, dat men het kistje misschien om zou keeren, en zijn spijkers en glasscherven dan het prachtige miniatuurtje

zouden beschadigen! Voor den duivel.... ik vraag verschooning, gravin.... dat riekt naar.... iemand van mijn kennis.”

De oogen van den detective hadden een staalhardens glans gekregen, en zijn kleine witte tanden glinsterden als die van een wolf tusschen zijn scherp geteekende lippen.

Hij geleidde de gravin naar een stoel, en vroeg op korten, zakelijken toon:

„Waar staat het kistje gewoonlijk?"

„In de secretaire van mijn boudoir," antwoordde de gravin.

„Heeft het ooit in deze brandkast gestaan?"

„Nooit, voor zoover ik mij kan herinneren.”

„Wanneer stond het nog in uw secretaire?"

„Gisteren middag om vijf uur.”

„Wat bewoog u, het kistje, tegen de gewoonte in, in de brandkast van mijnheer uw echtgenoot te plaatsen?"

„Dat deed ik op raad van Miss Campbell.”

„Van Miss Campbell," herhaalde Deebs langzaam. „Bracht gij hetzelfde hierheen?"

„Neen, dat deed zij.”

Deebs wendde zich nu tot den graaf, en vervolgde: „Waart gij in het vertrek, graaf, toen Miss Campbell het kistje bracht?"

„Ja.”

„Wat zeide zij?"

„Zij vroeg namens mijn vrouw verlof, het kistje hier tijdelijk in mijn brandkast te sluiten — zij zeide dat mijn vrouw bevreesd was voor Raffles.”

„Is dat zoo?" wendde de detective zich weder tot de oude dame.

„Zeker! Miss Campbell had mij angstig gemaakt.”

„Wanneer hebt gij u het laatst overtuigd van den inhoud van het kistje?"

De gravin dacht even na, en antwoordde toen:

„Ik heb ze twaalf dagen geleden voor het laatste gedragen, en er sindsdien niet meer naar omgekeken.”

„Ik zou gaarne Miss Campbell zelve dadelijk willen spreken, gravin! Zij is toch hier?"

„Neen, mijnheer Deebs! Uw collega is op dit oogenblik niet hier!"

„Niet hier?" herhaalde Deebs, en zijn wenkbrauwen fronsten zich, „waar is zij dan?"

„Zij is op onderzoek uit! Maar waar zijn mijn hersens toch?" riep de gravin op klagenden toon. „Zij heeft een briefje voor u achter gelaten, en mij ver-

zoekt, u dat onmiddellijk ter hand te stellen, zoodra gij zoudt zijn aangekomen! Ik zal het dadelijk halen."

De gravin stond op en liep snel het vertrek uit.

Sullivan had het kistje weder ter hand genomen en wendde zich nu op zachten toon tot Deeks, met de opmerking:

„Aan het slot valt niets bijzonders te zien. Zou het met den sleutel zijn open gemaakt, die er op past?"

In plaats van aanstonds te antwoordden, nam Deeks het kistje van hem aan, haalde een sterk vergrootende lens te voorschijn, bekeek met groote aandacht het slot, en antwoordde ten slotte op stelligen toon:

„Open gemaakt met een zeer fijn loopertje! Op de pen voor den sleutel zijn kleine, dwarse krasjes te zien. Ik vind ook eenige sporen van vaseline. In ieder geval is er geen sprake van forceering van het slot!"

„Wat denk je er van Deeks?"

De detective haalde de schouders op, en bromde: „Ik kan nog niet zeggen, wat ik er van denk! De oplossing van de zaak wordt er niet gemakkelijker op, nu de gravin twaalf dagen geleden het kistje voor het laatst in handen heeft gehad! Het is nu onmogelijk met zekerheid te zeggen, wanneer de diefstal heeft plaats gehad."

Op dit oogenblik trad de gravin weder binnen. Zij had een briefje in de hand, dat zij Deeks toestak.

Deze scheurde snel de enveloppe open, ontvouwde het briefje, en las half luid:

„Waarde Collega!

Ik vrees, dat er hier in huis reeds verkeerde dingen zijn gebeurd! Ik heb eenig spoor ontdekt van R. Op dit oogenblik volg ik het. Ik hoop goed nieuws te kunnen brengen als ik terug keer. In ieder geval ben ik weder terug voor den avond van het costuumfeest. Conny Campbell."

HOOFDSTUK VI.

De gelederen dunnen.

Deebs liet het briefje langzaam zakken, dacht na, hief opnieuw het briefje naar zijn oogen op, schudde het hoofd, mompelde iets, dat niemand verstond op Sullivan na, en hij had er een eed op durven doen, dat het zeer veelgeleek op een kernachtigen, Londen-schen vloek.

Daarop vouwde Deebs het briefje samen, stak het in zijn zak, wendde zich tot Sullivan, en zeide op zachten toon:

„Ik ga er op uit, Sullivan! Blijf jij hier — en houd een oogje in het zeil! Er gebeuren hier vreemde dingen — ik geloof waarlijk dat Raffles al aan het werk is.”

„Wat wil je dan doen?”

„Den geheelen omtrek afzoeken! Onze auto wacht nog buiten op ons. Ik spring er in, en informeer, of hier in den laatsten tijd verdachte vreemdelingen gezien zijn. Misschien ontmoet ik Conny wel, en kan zij mij nadere inlichtingen geven — maar het zou mij verbazen als ik haar vond.”

„Hoezoo?” vroeg Sullivan verwonderd.

Deebs bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn collega, en fluisterde hem iets in, hetgeen Sullivan blijkbaar deed ontstellen.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen, en wendde zich tot de gravin, die radeloos heen en weer liep, met de woorden:

„Wees kalm, gravin! Ik blijf bij u — wij zullen den dief wel vinden.”

Hij overtuigde zich, dat het kistje met de familiejuweelen in de brandkast stond, en duwde zelf de deur dicht.

Intusschen had Deebs het vertrek reeds verlaten. Hij ijlde het breede oprijpad af, en ging het hek uit. De auto wachtte hem aan den kant van den weg. Tegen den steenen pilaar van het hek geleund,

stond een havelooze bedelaar, een grijsaard met roodomrande oogen, bevende lippen, toonbeeld van verval en ouderdom.

Hij stak zwiingend de hand uit, toen Deebs voorbij ging, en deze stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er een klein zilverstukje uit, en wilde dit in de uitgestoken hand werpen.

Maar op hetzelfde oogenblik gevoelde hij vijf sterke vingers zijn pols omklemmen, terwijl de loop van een revolver hem in de ribben werd gedrukt.

Met een schreeuw van woede kwam de detective tot de overtuiging, dat hij in een val was geloopt — want de man achter het stuurwiel van zijn auto bleef kalm toezien, en dacht er klaarblijkelijk niet aan hem ter hulp te snellen.

Een enkele blik was ook voor hem voldoende, om hem te doen zien, dat die man niet zijn eigen chauffeur was.

Hij poogde zijn rechterhand los te trekken, maar hij had evengoed kunnen trachten zich te bevrijden van een paar sterke boeien.

En reeds klonk de stem van den gewaanden bedelaar, die op dreigenden toon zeide:

„Ik zou u aanraden om u niet te verweren, mijnheer Deebs — het zou niet mijn schuld zijn, als mijn revolver afging. Mag ik u verzoeken in de auto te stijgen?”

„Wat hebt gij met mij voor?”

„Dat zult gij wel zien, als het zoover is.”

Steeds stevig vastgehouden door den bedelaar legde Deebs, die wel inzag, dat tegenstand nutteloos was, de weinige schreden af, die hem van de auto scheidde.

Het was een wagen met een zeer groote, en diepe Amerikaansche kap, en past toen Deebs instapte, zag hij, dat er reeds iemand inzát — een jonge vrouw,

als kamenier gekleed, met een mantel om, die echter op dat oogenblik openhing.

„Mag ik u voorstellen aan Miss Conny Campbell?” vroeg de bedelaar op hoffelijken toon. „Gij herkent haar zeker niet? Dat is geen wonder — zij is sedert gisteravond verbazend veranderd! En nu mijnheer Deeks — geen beweging — het is voor uw bestwil! Overigens — gij zult er spoedig niet meer toe bij machte zijn.”

Op hetzelfde oogenblik voelde de detective een zeer lichten prik in de hand, welke door die van een ander werd vastgeklemd, — en hij begreep aanstonds, dat hij in deze zaak geen rol meer zou spelen....

Hij was reeds zoo lange jaren ervaren in zijn vak, dat hij dadelijk inzag, wat er met hem geschied was — zijn tegenstander had hem met een of ander spits voorwerp bedwelmende stof in zijn bloed gespoten, en het zou zeker niet lang duren, of hij zou bewusteloos wezen.

Hij maakte zich echter volstrekt niet ongerust, al kon hij een gevoel van woede en teleurstelling niet onderdrukken, want instinctmatig had hij dadelijk begrepen, met wien hij te doen had.

Hij keek den zoogenaamden bedelaar met een zuurzoet glimlachje aan, en zeide op half luiden toon:

„Ik heb waarschijnlijk het genoeg, John Raffles tegenover mij te zien?”

„Ik weet niet, of het een genoeg is, mijnheer Deeks — maar ik ben inderdaad Raffles!” antwoordde de Groote Onbekende met een kleine buiging van het hoofd.

„Laat mij u dan mijn compliment mogen maken over u voortreffelijke vermomming,” hernam Deeks vol bewondering.

„Merci, mijnheer Deeks.”

„Ik heb zoeven pijn gevoeld in mijn hand — ik veronderstel, dat gij mij een kleine injectie hebt toegediend?”

„Zoo is het, mijnheer Deeks! Neem het mij niet kwalijk — ik was er toe verplicht! Met tegenstanders als gij zijt, moet men nu eenmaal altijd paardemiddelen toepassen! Gij zult binnen tien minuten bewusteloos zijn, maar ik geef er u mijn woord van eer op, dat het middel, dat ik u heb toegediend, volkomen ongevaarlijk is.”

„Daarvan ben ik overtuigd,” hernam Deeks — „maar wij zijn vijanden — wij bestrijden elkander

met alle middelen — maar ik moet het u ter eere nageven — gij zijt een gentleman.”

„Dank u,” zei Raffles eenvoudig.

„Mag ik weten, waarheen gij mij nu brengt?”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Deeks, maar dat moet ik tot mijn spijt verborgen houden.”

„Dan dring ik er niet verder op aan! Maar wilt gij mij tenminste niet zeggen, op welke wonderbaarlijke wijze gij te weten zijt te komen, wat wij van plan waren, en wat gij met Miss Campbell gedaan hebt.”

„Waarde heer Deeks,” begon Raffles glimlachend, „Scotland Yard heeft vele geheimen, die ik beter schijn te kennen, dan gij! Er komen vele telefoondraden boven het dak te samen, er zijn schoorsteenen, ventilators, kortom vele verbindingen met de buitenwereld, en een man als ik, moet daarvan gebruik maken — en hij doet het ook! Wij waren zeer nauwkeurig op de hoogte van het vertrek van Miss Campbell, en zoo viel het ons niet moeilijk onze maatregelen te nemen! De trein op weg van Londen naar Southminster houdt op verscheiden plaatsen stil, en een gefingeerd telegram, door Joe Deeks onderteekend, was voldoende, om uw collega te bewegen, aan een van die stations uit te stappen. Het overige had weinig om het lijf. Wij hebben haar, zelfs zonder dat zij er iets van bewust was, hetzelfde verdoovende middel toegepast als bij u, en op dit oogenblik bevindt zij zich gezond en wel, maar aanzienlijk belemmerd in haar bewegingen, in een mijner huizen — ik kan u natuurlijk niet zeggen waar — zij weet het zelf ook trouwens niet, en zij zal het ook nooit weten! Heb ik aan uw nieuwsgierigheid voldaan?”

„Volkomen, Raffles,” antwoordde Joe Deeks, en hij streek met een vage beweging de hand over het voorhoofd.

Een flauwe glimlach krulde de lippen, toen hij er aan toevoegde:

„Uw middeltje begint al te werken — ik geloof niet dat ik meer in staat ben een blaadje sigarettenspapier van mijn lippen weg te blazen! Maar zeg mij nog eerst — gelooft u werkelijk, dat gij de Stounton juweelen in handen kan krijgen, al hebt gij mij en Miss Campbell buiten gevecht gesteld?”

„Ik ben er van overtuigd, mijnheer Deeks,” antwoordde Raffles kalm. „Mijnheer Sullivan zal denzelfden weg opgaan als gij, en al onderschat ik de

bekwaamheden van de heeren Dave en Hunter geenszins, zij kunnen toch niet in uw schaduw staan, en ik vrees hen niet."

„Maar de juweelen zullen de brandkast niet verlaten," riep Deeks, die moeite had zijn oogen open te houden.

„Pardon — eens moeten zij ze wel verlaten — op het oogenblik dat de gravin ze zal aandoen — en dan zal deze bevallige jonge dame, die heelemaal geen dame is, ter plaatse zijn om ze onder zijn hoede te nemen."

„En denkt gij, dat de gravin niet bevreesd zal worden door mijn wegblijven en dat van Sullivan?" vroeg Deeks stamelend, terwijl zijn hoofd op zijn borst viel.

„O, wij zullen haar wel gerust weten te stellen," antwoordde Raffles glimlachend.

„Dan.... dan....," stotterde Deeks.

Hij trachtte nog iets te zeggen, zijn gedachten te verzamelen, maar het was alsof er een nevel over zijn geest trok — en langzaam gleed hij terzijde, het bewustzijn was hem ontvloden.

Raffles tilde de oogleden op, knikte goedkeurend, en zeide op zachten toon:

„Het is afgelopen! Hij zal niet meer tot bewustzijn komen, voor er twee volle etmalen zijn verlopen, en dan zal hij niet bij machte zijn ons te schaden! Rijd wat je rijden kunt, Henderson."

Deze laatste woorden waren gericht tot den chauffeur, een man van herkulischen lichaamsbouw, die achter het stuurwiel van de auto zat.

De wagen versnelde aanstonds zijn vaart, en omstreeks een kwartier later hield hij stil voor een afgelegen landhuis.

Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren.

De streek had waarlijk niet beter uitgezocht kunnen worden voor de gevaarlijke onderneming, welke Raffles op het touw had gezet.

Niemand zag het dan ook, hoe Deeks uit de auto werd getild, en door den reusachtigen chauffeur als een kind het huis werd binnen gedragen.

Daar werd Deeks naar een kelder gebracht, die lucht en licht ontving door een klein raampje, nauwelijks een hand breed, en neergelegd op een soort veldbed, dat hem daar reeds scheen te wachten.

Zijn polsen en enkels, bovenarmen en dijen werden met stevige touwen vastgebonden, want ofschoon

Raffles groot vertrouwen stelde in zijn middel, men moest toch met alle mogelijkheden rekening houden, en het zou kunnen zijn, dat door een of andere omstandigheid de bedwelmende stof eerder uitgewerkt zou zijn, dan wel wenschelijk was.

Zoodra dit gedaan was, werd de zware deur van den kelder gesloten, en de drie mannen vertrokken weder zooals zij gekomen waren.

Twee gevaarlijke tegenstanders waren reeds buiten gevecht gesteld!

„Wat denk je met Sullivan te doen?" vroeg Charly, nadat hij naast Raffles die zijn vermomming had afgeworpen, weder in de auto zat.

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

„Ik heb zooeven mijn hollen ring onderzocht, waarin zich het bedwelmend vocht bevindt — hij is geheel ledig, en ik kan dezelfde truc niet nogmaals toepassen. Ik heb wel andere bedwelmende middelen bij mij, maar die moeten in de raag worden gebracht — en ik weet niet goed, hoe of ik het zou moeten aanleggen, om met James Sullivan aan tafel te zitten."

Hij verzonk in ernstig gepeins, maar na eenige oogenblikken klaarde zijn gelaat weder op, en hij riep uit:

„Ik geloof, dat ik het al gevonden heb! Als wij Sullivan maar eerst van „Primose Hall" kunnen weglukken, dan kan de rest niet moeilijk zijn."

Hij stond op, boog zich voorover, en riep Henderson toe:

„Rijd dadelijk naar Southminster, Henderson! Je kent immers den weg?"

„Minstens zoo goed als in Londen zelf, Mylord!" antwoordde de reus.

Hij sloeg den eersten den besten weg in, en kwam zoo op den grooten weg naar Londen.

Een uur later reed de auto het kleine stadje binnen. Raffles ging aanstonds naar het telegraafkantoor, en verzond aan Sullivan een telegram van den volgenden inhoud:

„Miss Campbell hier. Wij zijn R. op het spoor. Ko 1 dadelijk naar Southminster, en begeef u naar het Hotel „De roode Leeuw". Vraag daar een zekeren Brown te spreken — dat ben ik. Ik wacht je op kamer 13. R. is in de buurt. Haast je wat.
Joe Deeks."

Dit telegram werd omstreeks zeven uur in den avond verzonden.

Dadelijk daarna begaf Raffles zich naar het Hotel „De roode Leeuw”, verzocht daar den gérant te spreken, en deelde hem mede, dat hij de detective Joe Deeks was, en dat er over een uur ongeveer iemand zou komen, die naar een zekeren Brown zou vragen, en die men dadelijk naar kamer 13 moest voeren.

Hij bestelde een maaltijd voor twee personen, vermomde zich, en wachtte vervolgens rustig de komst af van Sullivan.

Hij begreep wel, dat de detective niet zou wachten tot er een trein zou vertrekken, maar aanstonds de vlugste auto zou nemen.

En dat hij goed ingezien had, want er was ternauwernood een uur verstreken, of er werd op de deur geklopt, een kellner trad binnen, en zeide op fluisterenden toon:

„Daar is iemand, die u wenscht te spreken, mijnheer Brown. Moet ik hem hier laten?”

„Ja, laat mijnheer dadelijk binnen, en breng spoedig het bestelde diner.”

Raffles had er goed voor gezorgd, dat het vertrek niet al te sterk verlicht was, en rekende er op, dat Sullivan niet het misste wantrouwen zou koesteren.

Bovendien kende de detective Joe Deeks als een meester in de vermommingkunst, en hij zou zeker geen oogenblik aan zijn identiteit twijfelen.

Raffles trad haastig op hem toe, sloot de deur, en zeide op gejaagden toon, terwijl hij op voortreffelijke wijze de stem van Deeks nabootste:

„Ik geloof dat wij nu eindelijk op een spoor zijn, Sullivan.”

„Waar is Conny?” vroeg Sullivan in het vertrek rond ziende.

„Zij komt over een kwartier hier — ik heb haar uitgezonden.”

„Is Raffles hier?”

„Ja, in Southminster.”

„Weet je het zeker?”

„Volkomen zeker.” — Sterker nog — hij is op het oogenblik in dit hotel.”

Sullivan kon nauwelijks een kreet van triomf en blijdschap onderdrukken.

„Is hij hier — op het oogenblik, dat wij met elkan- der praten?”

„Op hetzelfde oogenblik, Sullivan!” antwoordde Raffles met een verborgen glimlach. „Maar stil — daar is de kellner met het diner — wij zullen snel eten, want er zal heel wat van onze krachten vergeerd worden.”

De kellner zette vlug den maaltijd gereed, en toen hij weder vertrokken was, haalde Raffles een klein briefje te voorschijn, gaf dit aan Sullivan en zeide: „Lees dat eens.”

De detective trachtte het briefje te ontcijferen, dat met hanepooten geschreven was, en trad daartoe wat dichterbij een electrische lamp, die op den schoorsteenmantel geplaatst was.

Van dit oogenblik maakte Raffles handig gebruik, snel een weinig poeder te storten in het bord soep, hetwelk de kellner reeds voor den gast had neergezet.

Daarop nam hij voor zijn eigen bord plaats, en riep vroolijk uit:

„Je kunt het zeker niet ontcijferen? Ga zitten, dan zal ik zeggen wat het is — maar eerst onze soep opgelepeld, voor ze koud wordt.”

Sullivan nam plaats, en begon, hongerig als hij was na den langen rit, begeerig zijn soep te lepelen.

Maar hij had het bord nog niet half leeg, of hij bracht met een plotseling gebaar de linkerhand naar het voorhoofd — en gleed het volgende oogenblik bewusteloos tegen den rug van zijn stoel.

Raffles stond aanstonds op, tilde Sullivan van zijn stoel en legde hem op de sofa, nam hem alle papieren af, waaruit zijn naam zou kunnen blijken, ook het telegram, dat hij hem zelf gezonden had, en verliet toen ijlings het vertrek.

Hij slaagde er in het hotel ongezien te verlaten, en vond op een paar passen afstand zijn auto gereed staan.

Hij nam naast Charly plaats, die nog altijd het costuum van kamenier droeg, verborgen onder den langen mantel, en zeide met een tevreden glimlachje:

„Het is gelukt, mijn jongen — zooals je ziet beginnen de gelederen van onze tegenstanders te dunnen.”

HOOFDSTUK VII.

Op het nippertje.

Den volgenden avond om acht uur begonnen de gasten toe te stroomen uit den omtrek, ja tot zelfs uit Londen, die waren uitgenoodigd op het costuumfeest van gravin Stounton.

Een deel van het park was zoo prachtig verlicht met duizenden vetpotjes en honderden lampions, en een klein legertje arbeiders was aangenomen om al deze lichtbronnen te ontsteken.

In het groote huis heerschte reeds van het diner af geen geringe opwinding.

Gravin Stounton was in een zeer geprikkelde stemming, want zij begreep volstrekt niets van het wegblijven van Deeks en Sullivan.

Wat de zoogenaamde Conny Campbell betreft — zij was dienzelfden middag teruggekeerd en zeer vermoeid, en ook een weinig moedeloos, met de mededeeling, dat zij Deeks gesproken had, en dat deze nog altijd Raffles achterna zat, maar haar bevolen had, naar het buiten terug te keeren, en met Hunter en Dave een oogje in het zeil te houden.

Door handige vragen te stellen, had Charly spoedig ontdekt, dat Sullivan bij de ontvangst van het telegram niets anders gezegd had, dan dat Deeks in Southminster was, en hem bij zich ontboden had.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want nu behoefde Charly niet te verklaren, hoe het kwam, dat ook Sullivan niet teruggekeerd was.

Een oogenblik vreesde hij, dat de gravin het geheele plan om de juweelen bij haar Oostersch costume te dragen, zou laten varen, nu twee van de beste detectives zeer waarschijnlijk niet op tijd aanwezig zouden zijn — maar de ijdelheid van de oude dame won het toch van haar vrees — en bovendien: als Deeks en Sullivan te Southminster Raffles achterna zaten dan kon de Groote Onbekende onmogelijk hier zijn.

Wat de gestolen diamanten uit het ebbenhouten

kistje betreft — Charly was niet weinig geschrokken, toen hij de ontijdige ontdekking van dien roof vernam, maar hij had zich onmiddellijk hersteld, toen men hem mededeelde, dat de gravin in twaalf dagen het kistje niet had aangeraakt.

Dat was in ieder geval voldoende reden om zich niet al te ongerust te maken.

Hij merkte trouwens spoedig genoeg aan de houding van gravin Stounton, dat deze de gewaande detective geen seconde verdacht.

Hij kon zich echter niet goed begrijpen, wat er bij Deeks had moeten omgaan, toen deze hoorde van den diefstal.

Er was dien avond vroeg gedineerd, en dadelijk daarna begaven alle leden der familie zich naar hun respectievelijke slaapkamers, teneinde zich daar voor het feest te kleeden.

Charly had veel moeite gedaan, voor dien tijd den sleutel van de brandkast te bemachtigen, maar het was hem niet mogen gelukken.

De oude graaf bleek lang geen sufferd te zijn, en hij bewaakte de kast met Argusoogen, en scheende den sleutel voortdurend in zijn broekzak omklemd te houden.

Graaf Stounton zou een Romeinsch keizer voorstellen, Arthur had een costume gekozen van een edelman ten tijde van Lodewijk den Veertiende en de gravin had haar keuze gevestigd op een Oostersch gewaad — zij zou een Badjadère voorstellen.

Het was een verrukkelijke avond, zeer warm, en alles beloofde een groot succes.

De gasten hadden elkander den loef trachten af te steken, wat pracht en rijkdom van hun costumes betreft, op den grooten vijver zouden verlichte gondels drijven, bemand met jonge lieden die liederen bij de gitaar zouden zingen, er zouden verschillende

dansen worden uitgevoerd op het groote grasperk voor het terras, en de avond zou bekroond worden met een groot souper, onder de eeuwenoude boomen aangericht.

Om zeven uur stond de oude gravin van tafel op, begaf zich naar haar boudoir, en schelde om haar kamenier.

De afspraak was gemaakt, dat de juweelen slechts in tegenwoordigheid van de twee detectives en van een zestal in allerijl ontboden rechercheurs, die met 20 agenten in burgerkleeding den bewakingsdienst zouden beoefenen, uit de brandkast zouden worden genomen, en aan de oude dame ter hand worden gesteld.

Van dat oogenblik af, zoo had men besloten, zouden de beide detectives, die met dat doel als negerslaven waren vermomd, geen oogenblik van haar zijde wijken — en in hun wijde broekzakken zouden zij ieder een revolver meevoeren!

Om kwart over zevenen betrad de gravin haar boudoir en even later verscheen Charly Brand om haar behulpzaam te zijn bij het kleeden....

Een half uur later drukte hij op den electrischen knop naast de deur ten bewijze, dat mevrouw de gravin met de costumeering gereed was.

De detectives, met hun gepotloode gezichten in prachtige wijde broeken, een fez met kwast op het hoofd, en groote ringen in de ooren, begaven zich dadelijk naar de werkkamer van den graaf, die daar reeds als Romeinsch keizer troonde, met zijn sleutelbos in de hand, waar zich ook reeds de 6 rechercheurs bevonden.

Zij zagen, hoe de graaf, wiens handen ondanks alles een weinig beefden, de brandkast opende, en het kistje met de familiejuweelen er uit nam.

De graaf opende het kistje, overtuigde, dat alle kostbaarheden aanwezig waren, sloot het weder, greep het stevig vast, en verliet nu het vertrek, omstuwtd door acht politieagenten.

Zoo besteeg de kleine optocht de breede trap, en hield stil voor de deur van het boudoir der gravin.

Hunter klopte aan.

„De juweelen, gravin,” riep hij met gedempte stem, en op plechtigen toon, als een hofmaarschalk die de komst van een koning aankondigt.

De deur werd op een kier geopend, en de gewaande Conny Campbell vertoonde haar bevallig gelaat.

„Is mevrouw de gravin gereed?” vroeg Hunter.

„U kunt binnenkomen, heeren — mevrouw is klaar.”

Allen traden binnen.

De gravin stond, geheel gekleed, het gelaat half door den doorzichtigen sluier der Turksche vrouwen bedekt, voor den grooten spiegel, heupwiegend en zich zelve vol ijdelheid bekijkend.

Haar costuum was inderdaad zeer fraai — alhoewel zij voor een Bajadère wellicht een tiental jaren te oud was.

Zij wendde zich eenigzins ongeduldig naar de deur, en vroeg op scherp toon:

„Hoe is het Henry — laat je mij nu nog langer wachten?”

„Hier ben ik al immers lieve!” antwoordde de graaf. „Wij zijn dadelijk gekomen, nadat je had laten schellen!”

Hij had het kistje op tafel gezet, en opende het!

En terwijl de politieagenten allen zwijgend toekeken, werden al die schatten aan het lichaam van de oude dame gehangen — de diadeem, de oorhangers, de broche, de armbanden, alles!

De gravin was weder voor den spiegel getreden, schitterend als een zon en vroeg met een behaagziek lachje:

„Hoe zie ik er uit, Henry?”

„Als een prinses uit een sprookje, kindlief,” antwoordde de graaf. „Je zult furore maken! Maar nu spoedig naar je gasten — het is al laat!”

De gravin wierp nog een laatsten blik in den spiegel, en verliet toen het vertrek, op den voet gevolgd door de neger-detectives, terwijl de zes rechercheurs op eenigen afstand achterna kwamen.

Wat Charly Brand betreft — hij begon de kleederen van de gravin netjes weg te bergen.

De gravin daalde de trappen af, stak de vestibule over, en werd, toen zij boven op het terras verscheen, met een luide kreet van bewondering door de honderden gasten ontvangen, die reeds aanwezig waren.

Het feest nam een aanvang.

Op verschillende punten in het park waren kleine orkesten opgesteld, die beurt om beurt zich lieten hooren.

Er was een groot dansplankier uitgelegd, omgeven door een dubbele rij lampions, en hierop werd naar hartelust gedanst.

Gecostumeerde kellners gingen rond met ver-

verschijnen, er werd geminnekoost en geflirt — kortom men vermaakte zich voortreffelijk.

Maar telkens opnieuw gleden de blikken naar de schitterende diamanten, waarmede de gravin getooid was.

En waar zij zich vertoonde, daar volgden haar, als een dubbele schaduw, de twee neger-slaven — de hand in de wijde broekzakken om de kolf van hun revolver.

Het feest kon ongeveer een half uur aan den gang zijn, toen er plotseling dicht bij het hek een luid rumoer ontstond.

Een man kwam haastig aansnellen, die zich een weg baande door de nieuwsgierigen, en blijkbaar iemand zocht.

Eindelijk kreeg hij de gravin in het oog, snelde op haar toe en bleef hijgend voor haar stil staan, met gescheurde kleederen, en een schram over het gelaat.

Het was Joe Deeks!

Hij wreef zich met zijn zakdoek het zweet van het gelaat, en riep uit:

„Gelukkig, dat ik nog bij tijds kom, gravin! Ik zou u aanraden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen — Raffles moet hier in de buurt zijn.”

„Maar mijnheer Deeks — wat ziet gij er uit — waar komt gij plotseling vandaan?” riep de gravin uit.

„Raffles heeft mij in een valstrik gelokt, gravin — hij stak mij met een kleine injectienaald in de hand, en als ik niet de tegenwoordigheid van geest had gehad, dadelijk de wonde zooveel mogelijk uit te knippen, dan zou ik nog veel langer bewusteloos gebleven zijn! Hij sloot mij op in een kelder, bond mij, maar ik wist mij te bevrijden, en moest toen eerst nog de opening van het kleine venster van mijn gevangenis uitbreken, voor ik kon ontsnappen — vandaar dat ik er minder toonbaar uitzie! Ik hoop dat u het mij zult vergeven, het is anders mijn gewoonte niet! — Maar als gij thans mijn raad wilt opvolgen leg dan nu aanstonds de juweelen af, en laat uw man ze weer in de brandkast sluiten! Zekerheid gaat boven alles.”

„Nu reeds?” riep de gravin op pruilenden toon. „Ik word toch veilig bewaakt door mijn twee negers? Raffles zal mij niet durven naderen.”

Deeks wilde weer een opmerking maken, toen zijn blik strak gevestigd bleef op de hand van de gravin.

Gravin Stounton was verre van schoon, maar zij had een ding waarop zij trotsch kon zijn, en dat

waren haar buitengewoon kleine handen, die ook aanstonds aan Deeks waren opgevallen.

De hand echter, welke de gravin daar afwerend hield opgeheven, was een gespierde, flinke mannenhand....

Er liep een rilling over het gelaat van den detective — maar die rilling was gezien!

Raffles — want hij was het inderdaad — bemerkte dat zijn vermomming doorzien was, en hij was er de man niet na lang te treuzelen —

Hij gaf Deeks een geweldigen duw tegen de borst, zoodat de detective ondersteboven rolde, en ijde met verbazende snelheid, sneller dan een hert, over de grasvlakte, naar dat gedeelte van het park, dat zich achter het huis uitstreckte, terwijl hij een schellen doordringenden kreet liet hooren, die op verren afstand hoorbaar moest zijn.

Stom verbaasd hadden de beide neger-slaven toegezien en — zij hadden een paar kostbare seconden verloren later gaan.

Zij trokken hunne revolvers, en vuurden tegelijker tijd — vuurden het geheele magazijn ledig, en kwamen toen pas tot de ontdekking, dat zij losse patronen hadden verschoten!

Een ontzettend tumult ontstond.

Iedereen wilde aan de achtervolging deelnemen, men liep elkander in den weg, Arthur Stounton bleef met zijn lange allonge pruik in het struikgewas haken, een andere gast verstuurde den enkel, alles wat beenen had, ijde de vluchteling na.

Maar reeds was Raffles onder het geboomte verdwenen.

Onder het loopen had hij de diadeem en de andere juweelen in de wijde zakken van zijn zijden pantalon gestoken, en zich van zijn pruik ontdaan.

Nogmaals liet hij den schellen kreet hooren, en op dezelfde plek, waar de beide mannen twee dagen te voren hun samenkomst hadden gehad, voegde Charly, die zijn vrouwenkleeren had afgeworpen, zich bij hem.

Als hazen ijlden zij verder, en tien minuten later hadden zij den rand van de klippen bereikt.

Maar reeds tierde dicht achter hen de menigte gasten, aangevoerd door Deeks, die zich snel van den schok hersteld had.

Beneden beukten de golven tegen de rotsen — de vloed was op zijn hoogst.

En reeds slaakte Deeks een juichkreet daar de

vluchtelingen naar zijn meening waren ingesloten, toen hij de twee stoutmoedige mannen een soort landtong zagen opijlen, daar, waar de oever het laagst was.

En hij uitte een schreeuw van woede en teleurstelling, toen hij hen met een koenen sprong van een hoogte van minstens twaalf meter in zee zag duiken.

Hij vloog door een aantal gasten gevolgd op de plek toe, waar hij Raffles en zijn helper voor het laatste

gezien had, en slechts op een kabellengte van de kust leek een zwart lichaam op de golven te drijven....

En Deeks wist, dat het de geheimzinnige duikboot was, welke zooeven de beide roovers veilig aan boord had opgenomen....

Een oogenblik later was er ook van dit zwarte ding in de heerschende duisternis niets meer te zien.

Voor de zooveelste maal had de bekwame detective wederom het onderspit moeten delven....

De volgende aflevering (No. 420) bevat:

De Levensmiddelen-Vervalscher.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een
volledigen Roman.

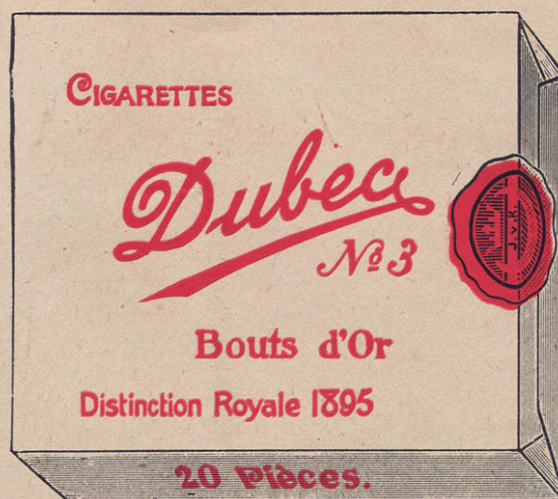
25 Cent

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud.

==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885